

Dosarul nr. 1a-278/21
Central)
1-18096532-02-1a-04022021

Judecătoria Hâncești (sediul
Judecător Ion DADU

DECIZIE
în numele Legii

20 mai 2026

mun.

Chișinău

COLEGIUL PENAL AL CURȚII DE APEL CENTRU

Având în componența sa:

Președintele ședinței: Eugeniu BEȘELEA
Judecători: Andrei CAZACICOV și Vitalie
BUDECI
Grefier: Marilena ARNĂUTU

Cu participarea:

- Procurorul din Procuratura Anticorupție – Mariana CERNOVSCHI
- Apărătorul inculpatului – avocatul, Alexandru BOT
- Inculpatului – COJUȘNEANU Alexandru *****

a examinat în ședință de judecată publică, în ordine de apel, apelul declarat de avocatul Gheorghe IONAȘ în interesele inculpatului COJUȘNEANU Alexandru ***** , împotriva Sentinței Judecătoriai Hâncești (sediul Central) nr. 1-368/18 din 23 decembrie 2020, pronunțată în cauza penală de învinuire a lui:

COJUȘNEANU Alexandru *****, născut la*****, IDNP: *****, originar din s. ***** domiciliat în mun. Chișinău, str. ***** studii medii, suspus militar, căsătorit, angajat în funcție de șofer, naționalitatea moldovean, cetățean al Republicii Moldova, fără antecedente penale, supus militar,

în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.325 alin.(1) Cod penal al Republicii Moldova.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

Judecarea cauzei penale în prima instanță: 25 octombrie 2018 – 23 decembrie 2020;

Judecarea cauzei în instanța de apel: 04 februarie 2021 – 30 iulie 2021 (în procedura judecătorului Alexandru GAFTON), 30 iulie 2021 – 13 ianuarie 2022 (în procedura judecătorului Galina MOSCALCIUC), 13 ianuarie 2022 – 04 septembrie 2025 (în procedura judecătorului Oxana ROBU), 04 septembrie 2025 – 20 mai 2026 (în procedura judecătorului Vitalie BUDECI).

Procedura de citare legală a fost executată.

Asupra apelului declarat de avocatul Gheorghe IONAȘ în interesele inculpatului COJUȘNEANU Alexandru *****, împotriva Sentinței Judecătorei Hâncești (sediul Central) nr. 1-368/18 din 23 decembrie 2020, în baza materialelor din dosar și argumentelor invocate în ședința de judecată, Colegiul penal al Curții de Apel Centru,-

C O N S T A T Ă :

1. *Prin Sentința Judecătorei Hâncești (sediul Central) nr. 1-368/18 din 23 decembrie 2020, COJUȘNEANU Alexandru *****, a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.art.325 alin.(1) Cod penal.*

A fost aplicat lui COJUȘNEANU Alexandru ***** pentru faptul comiterii infracțiunii prevăzute de art.325 alin.(1) Cod penal o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 2 (doi) ani cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu amendă în mărime de 2000 unități convenționale, ce constituie 100 000 (una sută mii) lei.

Conform art.90 alin.(1) Cod penal, a fost suspendat lui COJUȘNEANU Alexandru ***** condiționat executarea pedepsei cu închisoarea cu stabilirea unui termen de probă de 2 (doi) ani, obligându-l pe condamnat:

- Să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent
- Sa participe la toate programele de consiliere.

Termenul executării pedepsei aplicate lui COJUȘNEANU Alexandru ***** se calculează din data pronunțării prezentei sentinței 23.12.2020, cu includerea în termenul de pedeapsă a duratei aflării lui COJUȘNEANU Alexandru ***** în stare de arest preventiv începând cu 01.11.2016, ora:11:05 și până la 25.11.2016, ora 11.05 min.

În conformitate cu art.106 alin.(1) și (2) lit.a) Cod penal, a fost confiscat în folosul statului de la COJUȘNEANU Alexandru contravaloarea sumei de 400 de euro, ca bunuri utilizate pentru săvârșirea unei infracțiuni.

Mijloacele materiale de probă conform rechizitoriului de păstrat la materialele cauzei penale pe toată durata păstrării acesteia.

2. *Pentru a se pronunța în cauza dată, în sensul enunțat, instanța de fond a reținut că, COJUȘNEANU Alexandru *****, activând în funcție de șofer pe autocarul pe care îl gestionează Romeo GORINCIOI, marca „*****” a comis coruperea persoanelor publice din cadrul Postului vamal Leușeni al Biroului vamal Leușeni pentru neîntocmirea la depistarea încălcărilor la traversarea frontierei de stat a actelor corespunzătoare și pentru favorizarea și autorizarea trecerii persoanelor, mijlocului de transport și mărfurilor peste frontiera de stat a Republicii Moldova, fără efectuarea controlului la trecerea frontierei și controlului vamal obligatoriu, precum și neîncasarea taxelor obligatorii la vămuirea bunurilor introduse pe teritoriul țării, cât și facilitarea trecerii peste frontieră a bunurilor cu eludarea controlului vamal în următoarele circumstanțe.*

La data de 12 septembrie 2016, COJUȘNEANU Alexandru, în calitate sa de șofer al autocarului marca „*****” aflându-se în Postul vamal Leușeni-Albița (auto), Biroul vamal Leușeni, circulând pe serviciul C retur, cursa or. Chișinău (R. Moldova) - or. Paris (Franța), conștientizând caracterul prejudiciabil al faptelor sale infracționale, a corupt

inspectorul vamal Ion BOTNARU, aflat în exercițiul funcției în cadrul Postului vamal Leușeni al Biroului vamal Leușeni, ce avea ca sarcini asigurarea controlului vamal al mărfurilor și mijloacelor de transport trecute peste frontiera vamală de către persoanele fizice și juridice, vămuirea, încasarea corectă a drepturilor de import/export, precum și coordonarea/monitorizarea procesului de aplicare a controlului unităților de transport destinate transportului auto de mărfuri și pasageri, prin oferirea ultimului a mijloacelor bănești în sumă de 400 de euro, ceea ce constituie conform cursului oficial 8 912 lei, pentru autorizarea trecerii mijlocului de transport și mărfurilor peste frontiera de stat a Republicii Moldova, fără încasarea taxelor obligatorii la vămuirea bunurilor introduse pe teritoriul țării în sumă de 795 de euro, și anume a trei unități de tehnică de uz casnic, transportate cu autocarul de marca „*****” *****.

Potrivit datelor sistemului informațional „Frontiera” cu privire la traversările unităților de transport peste frontiera vamală a RM, se confirmă faptul autorizării de către inspectorul vamal Ion BOTNARU a trecerii frontierei de stat a autocarului respectiv la 12 septembrie 2016, ora 04:59, șofer fiind Alexandru COJUȘNEANU .

Astfel, prin acțiunile sale intenționate **Alexandru COJUȘNEANU**, a comis infracțiunea de „*coruperea activă*” adică *oferirea sau darea, personal sau prin mijlocitor, unei persoane publice sau unei persoane publice străine bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin, pentru aceasta sau pentru o altă persoană, pentru a îndeplini sau nu ori pentru a întârzia sau a grăbi îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale sau contrar acesteia*, infracțiune prevăzută de art.325 alin.(1) Cod penal.

3. *Nefiind de acord cu soluția adoptată de instanța de fond, avocatul Gheorghe IONAȘ în interesele inculpatului COJUȘNEANU Alexandru ***** a declarat apel împotriva Sentinței Judecătoreiei Hâncești (sediul Central) nr. 1-368/18 din 23 decembrie 2020, prin care a solicitat casarea integrală a sentinței atacate cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare în privința inculpatului COJUȘNEANU Alexandru ***** pe motiv că nu există faptul infracțiunii prevăzute de art.325 alin.(1) Cod penal.*

În motivarea cererii de apel, apărarea consideră că sentința este ilegală, netemeinică și pasibilă de anulare.

Apărarea consideră că învinuirea adusă lui COJUȘNEANU Alexandru nu și-a găsit confirmarea pe parcursul cercetării judecătorești și, în special, nu a fost demonstrată existența faptei infracțiunii prevăzute de art.325 alin.(1) Cod penal. Potrivit art.8, art.21 alin.(2), art.26 alin (3) și art.389 alin.(2) Cod de procedură penală, sentința de condamnare nu poate fi întemeiată pe presupuneri, iar toate dubiile care nu pot fi înlăturate trebuie interpretate în favoarea inculpatului. Contrar acestor prevederi, instanța de fond nu a acordat o apreciere completă și obiectivă probelor administrate, limitându-se la preluarea concluziilor acușării și la interpretări bazate pe presupuneri.

Deși în cadrul cercetării judecătorești au fost audiați inculpatul și martorii acușării, iar materialele dosarului au fost cercetate nemijlocit, instanța nu a efectuat o analiză efectivă a pertinentei, concludenței și veridicității probelor administrate.

Reține apelantul că din declarațiile inculpatului și ale martorilor infirmă existența mitei. Astfel din declarațiile inculpatului COJUȘNEANU Alexandru rezultă că acesta nu a

transmis inspectorului vamal nicio sumă de bani. Acesta a explicat că, după discuția cu Romeo GORINCIOI privind presupusele taxe vamale, i-a comunicat ulterior că ar fi achitat suma de 400 euro, însă în realitate și-a reținut acești bani pentru sine, motivând că Romeo GORINCIOI avea datorii față de el. Totodată, inculpatul a menționat că asemenea practici sunt întâlnite frecvent între șoferii de curse internaționale. Martorul Romeo GORINCIOI a declarat expres că consideră că suma de 400 euro nu a fost transmisă vameșului. Martorul Ruslan CRUDU a declarat că nu a văzut ca inculpatul să transmită bani colaboratorilor vamali și nici nu i s-a comunicat că ar fi făcut acest lucru. Prin urmare, niciun martor audiat nu a confirmat existența unei transmiteri efective de bani către inspectorul vamal.

Reține apărarea că condamnarea s-a bazat exclusiv pe discuții telefonice. Din conținutul sentinței rezultă că instanța de fond și-a întemeiat concluziile în principal pe convorbirile telefonice purtate între COJUȘNEANU Alexandru și Romeo GORINCIOI în data de 12.09.2016. Or, simpla existență a unor discuții telefonice nu poate constitui, prin ea însăși, dovada suficientă a săvârșirii infracțiunii de corupere activă, în lipsa unor probe directe privind oferirea sau transmiterea efectivă a mijloacelor bănești.

Indică apărarea că latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art.325 Cod penal presupune existența unei promisiuni, oferi sau dări efective de bunuri ori avantaje necuvenite unei persoane publice. În cauza dată nu există probe directe privind remiterea sumei de 400 euro inspectorului vamal. Nu au fost depistate mijloacele bănești, nu există înregistrări ale transmiterii acestora și niciun martor nu confirmă faptul pretinsei dări de mită. În aceste condiții, concluziile instanței de fond se bazează exclusiv pe presupuneri și interpretări speculative.

Sușține apărarea că prin sentința pronunțată, inculpatului i-a fost aplicată o amendă în cuantum de 2000 unități convenționale, calculate conform valorii de 50 lei pentru o unitate convențională, respectiv 100 000 lei. Totuși, pretinsa faptă a fost săvârșită la data de 12.09.2016. La acel moment, conform art.64 alin. (2) Cod penal în redactarea aflată în vigoare, unitatea convențională era egală cu 20 lei. Modificarea legislativă prin care unitatea convențională a fost majorată la 50 lei a intrat în vigoare ulterior, la 28.10.2016. Conform art.10 alin. (2) Cod penal, legea penală care agravează situația persoanei nu are efect retroactiv. Prin urmare, instanța de fond a aplicat în mod nelegal o normă mai severă în raport cu inculpatul, majorând cuantumul amenzii contrar principiului neretroactivității legii penale.

În concluzie menționează apărarea că în cauza penală în privința lui COJUȘNEANU Alexandru au fost administrate suficiente probe care confirmă lipsa faptului infracțiunii incriminate, ceea ce exclude posibilitatea tragerii acestuia la răspundere penală.

*În cererea privind completarea argumentelor în apel, depusă de avocatul Alexandru BOT în interesele inculpatului COJUȘNEANU Alexandru ******, apărarea a invocat că împotriva sentinței menționate a fost declarat apel, iar prin prezenta se completează argumentele invocate anterior, cu expunerea unor circumstanțe care condiționează încetarea procesului penal.

Astfel, din materialele cauzei rezultă caracterul tardiv al procesului-verbal de reținere prin care lui COJUȘNEANU Alexandru i-a fost atribuită calitatea procesuală de bănuit, act datat cu 01.11.2016 (f.d. 65–66). În același timp, la filele 45–47 ale dosarului sunt anexate

stenogramele convorbirilor telefonice dintre GORINCIOI Romeo și COJUȘNEANU Alexandru, care se referă la data de 12.09.2016.

Potrivit art.63 alin.(1) Cod de procedură penală, bănuitul este persoana fizică față de care există anumite probe că a săvârșit o infracțiune până la punerea sub învinuire. Persoana poate fi recunoscută în această calitate prin proces-verbal de reținere, ordonanță de aplicare a unei măsuri preventive sau ordonanță de recunoaștere în calitate de bănuित. Conform alin.(1/1) al aceluiași articol, ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuित și informația privind drepturile prevăzute la art.64 Cod de procedură penală, trebuie aduse la cunoștința persoanei în termen de 5 zile din momentul emiterii ordonanței, dar nu mai târziu de ziua în care persoana s-a prezentat ori din momentul începerii primei acțiuni procedurale efectuate în raport cu aceasta.

În cauza dată, prima acțiune de urmărire penală în privința lui COJUȘNEANU Alexandru a avut loc la 12.09.2016, prin efectuarea interceptărilor și stenografierea convorbirilor telefonice. Prin urmare, organul de urmărire penală era obligat să-i atribuie calitatea de bănuित și să-i aducă la cunoștință drepturile procesuale cel târziu la 17.09.2016. Cu toate acestea, din conținutul procesului-verbal de reținere din 01.11.2016 rezultă că atribuirea oficială a statutului de bănuित s-a realizat abia la această dată, cu depășirea evidentă a termenului legal. Respectiv, calitatea de bănuित a lui COJUȘNEANU Alexandru a încetat de drept ca urmare a expirării termenelor prevăzute de art.63 Cod de procedură penală. Prin decizia Plenului Colegiului Penal al Curții Supreme de Justiție din 22 februarie 2019, pronunțată în recursul în interesul legii nr. 4-ÎIL-2/2019, s-a statuat că termenul de menținere a calității de bănuित începe să curgă din momentul emiterii actelor procedurale prevăzute la art.63 alin.(1) Cod de procedură penală, iar în situația în care față de o persoană există bănuieli rezonabile și sunt efectuate acțiuni procesuale care produc repercusiuni importante asupra situației acesteia, organele de urmărire penală sunt obligate să recunoască persoana în calitate de bănuित și să-i comunice drepturile procesuale.

În același sens urmează a fi avută în vedere și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. În cauza *Deweer vs. Belgia*, CtEDO a reținut că noțiunea de „acuzatie în materie penală” are un caracter autonom și include orice act al autorităților care produce efecte importante asupra situației persoanei și conține, explicit sau implicit, un reproș penal. Totodată, Curtea Constituțională a Republicii Moldova, prin Hotărârea nr. 42 din 14.12.2000 și Hotărârea nr. 10 din 16.04.2010, a statuat că jurisprudența CtEDO este obligatorie pentru instanțele naționale. Aplicând aceste standarde la cauza de față, rezultă fără echivoc că, din momentul efectuării primei acțiuni procesuale la 12.09.2016, COJUȘNEANU Alexandru dobândise deja calitatea procesuală de bănuित în sens autonom convențional.

Reține apărarea că recunoașterea acestei calități reprezintă o garanție procesuală esențială, deoarece persoana dobândește drepturile prevăzute de art.64 Cod de procedură penală, inclusiv dreptul de a cunoaște natura bănuielii, de a beneficia de asistență juridică și de a participa efectiv la apărare. Potrivit art.230 alin.(2) Cod de procedură penală, nerespectarea termenelor stabilite pentru exercitarea unui drept procesual atrage nulitatea actului efectuat peste termen. De asemenea, în ipoteza încălcării termenului de menținere a persoanei în calitate de bănuित devin incidente dispozițiile art.275 pct.9) și art.285 alin.(2) Cod de procedură penală, referitoare la încetarea urmăririi penale. În cauza *Stoianova și*

Nedelcu vs. România, CtEDO a subliniat că deficiențele autorităților nu pot fi imputate persoanei și nu trebuie să o plaseze într-o situație defavorabilă.

În consecință, emiterea tardivă a procesului-verbal de reținere în privința lui COJUȘNEANU Alexandru constituie o încălcare esențială a normelor procesual-penale, care a afectat drepturile sale fundamentale la apărare și la un proces echitabil. În temeiul art.251 Cod de procedură penală, toate actele procesuale efectuate ulterior expirării termenului legal sunt lovite de nulitate absolută.

Aceste concluzii sunt susținute și de practica judiciară națională, inclusiv în cauzele, VRÎNCEANU Ion (dosar nr. 1ra-27/2018), GUBOGLO Ivan (dosar nr. 1ra-530/2018), BRĂILEANU Sergiu (dosar nr. 1ra-880/2017), MÎRZA Igor (dosar nr. 1ra-1893/2020).

Conform art.409 Cod de procedură penală, instanța de apel examinează cauza în limitele apelului declarat, însă este obligată să verifice toate aspectele de fapt și de drept ale cauzei, fără a agrava situația apelantului. În aceste condiții, circumstanțele expuse impun constatarea nulității actelor de urmărire penală efectuate cu încălcarea termenelor prevăzute de lege și, corespunzător, încetarea procesului penal în privința lui COJUȘNEANU Alexandru.

4. Conform art.402 alin.(1) Cod de procedură penală, termenul de apel este de 15 zile de la data pronunțării sentinței integrale, dacă legea nu dispune altfel.

În acest context se indică și pct.6.1 al Hotărîrii Plenului Curții Supreme de Justiție nr.22 din 12.12.2005 cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel în care se reiterează că pentru părțile care au fost prezente la pronunțarea hotărîrii termenul curge de la pronunțare. În cazul cînd acestea au lipsit sau redactarea hotărîrii a fost amînată - de la data comunicării în scris despre redactarea sentinței.

Raportînd normele legale precitate la circumstanțele speței, Colegiul Penal consideră apelul declarat de avocatul Gheorghe IONAȘ în interesele inculpatului COJUȘNEANU Alexandru ***** ca fiind depus în termen, luînd în considerație că Sentința Judecătorei Hîncești (sediul Central) nr. 1-368/18 a fost pronunțată public la data de 23 decembrie 2020, iar cererea de apel a fost depus pe data de 05.01.2021 prin intermediul poștei terestre (f.d. 212 Vol. I) și înregistrată la data de 11.01.2021 (f.d. 207 Vol. I) ceea ce se consideră că cererea de apel a fost depusă în termenul legal prevăzut de lege, or sentința a fost pronunțată la data 23 decembrie 2020, astfel încît termenul de declarare a apelului începe să curgă din data pronunțării (23.12.2020), iar termenul limită fiind data de 07 ianuarie 2021 (inclusiv).

Prin urmare Colegiul penal, verificînd acest aspect, audiind opiniile participanților la proces în acest sens, consideră apelul declarat în termen, fiind respectate prescripțiile art.402 alin.(1) Cod procedură penală.

5. Procedura citării legale a fost executată.

*În ședința Curții de Apel Centru, avocatul Alexandru BOT în interesele inculpatului COJUȘNEANU Alexandru ***** a susținut în volum deplin cererea de apel declarată de colegul avocat în interesele lui COJUȘNEANU Alexandru. Astfel, constată că pe parcursul cercetării judecătorești nu și-a găsit confirmarea nimic din infracțiunea care-i este imputată clientului său, în special, nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, nefiind prezentă nici o*

dovadă care să aibă putere probantă din punct de vedere al pertinentei, concludenții, utilității, veridicității, dar și coroborării probelor cercetate, raportate cu circumstanțele stabilite în cauză. S-a declarat nu o dată faptul că domnul COJUȘNEANU doar a comunicat domnului GORINCIOI precum că ar fi achitat inspectorului vamal suma de 400 euro cu scop de favorizare a acestuia, pe când, în realitate suma dată a reținut-o sie, deoarece GORINCIOI îi datora bani și în așa mod, el dorea decontarea sumei respective. Astfel, în urma celor expuse, solicită casarea Sentinței Hâncești, (sediul Central) din 23.12.2020, rejudecarea cauzei cu adoptarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care să fie dispusă achitarea lui COJUȘNEANU Alexandru pe motiv că nu există faptul infracțiunii prevăzute de art.325 alin.(1) Cod penal.

*În ședința Curții de Apel Centru, inculpatul COJUȘNEANU Alexandru ***** a declarat că a dat anterior declarații în instanța de fond și în instanța de apel pe data de 10.10.2022, care sunt veridice și le susține. Susține apelul declarat de avocat în interesele sale.*

În ședința Curții de Apel Centru, acuzatorul de stat Mariana CERNOVSCHI pledează pentru respingerea cererii de apel ca una nefondată și neîntemeiată cu menținerea sentinței instanței de fond, care este una legală, motivată și întemeiată, iar probatoriul dovedește dincolo de orice dubiu rezonabil vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate. Careva motive sau argumente plauzibile care ar condiționa intervenirea în sentința instanței de fond, apărarea nu a adus, astfel, acuzarea pledează ca aceasta să fie menținută fără careva modificări.

*6. Audiind participanții la proces, cercetând probele administrate de instanța de fond și apreciindu-le din punct de vedere al pertinentei, concludenți, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, verificând legalitatea și temeinicia Sentinței atacate a primei instanțe în raport cu motivele apelului declarat, călăuzindu-se de intima convingere, Colegiul Penal al Curții de Apel Centru ajunge la concluzia de a respinge ca fiind nefondat apelul declarat de avocatul Gheorghe IONAȘ în interesele inculpatului COJUȘNEANU Alexandru *****, împotriva Sentinței Judecătoreiei Hâncești (sediul Central) nr. 1-368/18 din 23 decembrie 2020, și a menține fără modificări Sentința atacată, din considerentele ce succed:*

7. Conform art.400 alin.(1) Cod de procedură penală, sentințele pot fi atacate cu apel în vederea unei noi judecări în fapt și în drept a cauzei, cu excepția sentințelor pronunțate de către instanțele judecătorești privind infracțiunile pentru a căror săvârșire legea prevede exclusiv pedeapsă non-privativă de libertate.

Conform art.414 alin.(1)-(2) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. Instanța de apel verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal. Prin urmare, declanșând o continuare a judecării cauzei în fond, apelul este o cale de atac sub aspect de fapt și de drept, întrucât odată declanșat, produce un efect

devolutiv complet, în sensul că, provoacă un control integral atât în fapt, cât și în drept, în privința persoanelor care l-au declarat.

Conform art.415 alin.(1)-(2) Cod de procedură penală: „*instanța de apel, judecând cauza în ordine de apel, adoptă una din următoarele decizii: 1) respinge apelul, menținând hotărârea atacată, dacă: a) apelul a fost depus peste termen, cu excepția cazurilor prevăzute în art.402; b) apelul este inadmisibil; c) apelul este nefondat; 2) admite apelul, casând sentința parțial sau total, inclusiv din oficiu, în baza art.409 alin.(2), și pronunță o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță; 3) admite apelul, casează sentința primei instanțe și dispune rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost anulată. Rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost anulată se dispune numai atunci când nu a fost citat inculpatul, nu i s-a asigurat dreptul la interpret, nu a fost asistat de un avocat sau au fost încălcate prevederile art.33–35. Sentința poate fi casată numai cu privire la unele fapte sau persoane ori numai în ce privește latura penală sau latura civilă, dacă aceasta nu împiedică soluționarea justă a cauzei*”.

Potrivit recomandărilor Hotărârii Plenului CSJ nr.22 din 12.12.2005, cu privire la practica judiciară despre judecarea cauzelor penale în ordine de apel, chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel sunt; dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea este corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just; dacă normele de drept procesual penal, administrativ, ori civil sunt aplicate corect.

Conform prevederilor art.6 alin.(1) al Convenției Europene a Drepturilor Omului, „*orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.*

Probe noi acuzarea și apărarea în instanța de apel nu au prezentat, solicitând doar verificarea și aprecierea probelor cercetate în instanța de fond.

Instanța de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel. Ne pronunțarea instanței asupra tuturor motivelor invocate echivalează cu nerezolvarea fondului cauzei în apel. Soluția de respingere a apelului ca nefondat se adoptă însă numai după examinarea sub toate aspectele a hotărârii pronunțate de prima instanță dacă se ajunge la concluzia că, hotărârea este legală și întemeiată.

Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art.101 Cod de procedură penală.

La chestiuni de drept se referă cele ce țin de faptul: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă normele de drept procesual penal au fost corect aplicate și hotărârea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.

În același context, Colegiul penal menționează, că hotărârile pronunțate de instanțele inferioare trebuie să fie motivate atât în fapt, cât și în drept, în corespundere cu prevederile

legislației în vigoare, pentru a permite instanței de apel de a verifica corespunderea hotărârii pronunțate cu legea. Necesită a se avea în vedere că nu numai nemotivarea hotărârii, dar și motivarea insuficientă sau motivarea în termeni generali-vagi, reprezintă motiv de casare.

Potrivit art.385 alin.(1) Cod de procedură penală, *la adoptarea sentinței, instanță de judecată soluționează următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate: 1) dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul; 2) dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat; 3) dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea; 4) dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni; 5) dacă inculpatul trebuie să fie pedepsit pentru infracțiunea săvârșită; 6) dacă există circumstanțe care atenuează sau agravează răspunderea inculpatului și care anume; 7) ce măsură de pedeapsă urmează să fie stabilită inculpatului, luând în considerare și recomandările serviciului de resocializare, dacă o asemenea anchetă a fost efectuată; 8) dacă măsura de pedeapsă stabilită inculpatului trebuie să fie executată de inculpat sau nu; 9) tipul penitenciarului în care urmează să execute pedeapsa închisorii; 10) dacă trebuie admisă acțiunea civilă, în folosul cui și în ce sumă; 11) dacă trebuie reparată paguba materială atunci când nu a fost intentată acțiunea civilă; 12) dacă urmează să fie ridicat sechestrul asupra bunurilor; 13) ce trebuie să se facă cu corpurile delictive; 14) cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare; 15) dacă urmează să fie revocată, înlocuită sau aplicată o măsură preventivă în privința inculpatului; 16) dacă în privința inculpatului recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii urmează să fie aplicat tratament medical forțat de alcoolism sau narcomanie.*

În ședința de judecată în instanța de apel n-a fost invocată necesitatea administrării de noi probe, precum și n-au fost formulate cereri privind cercetarea suplimentară a probelor administrate în prima instanță; au fost verificate declarațiile și probele materiale examinate în ședința de judecată în instanța de fond.

Conform art.24 alin.(2), (4) Cod de procedură penală, *instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Părțile în procesul penal își aleg poziția, modul și mijloacele de susținere a ei de sine stătător, fiind independente de instanță, de alte organe ori persoane. Potrivit art.26 alin.(3) Cod de procedură penală, sarcina prezentării probelor învinuirii îi revine procurorului.*

8. Colegiul Penal, în urma verificării circumstanțelor de fapt și de drept, cât și a argumentelor apelantului, ajunge la concluzia că lipsesc careva dubii sau bănuieli care ar putea pune la îndoială vinovăția inculpatului COJUȘNEANU Alexandru ***** în comiterea faptelor incriminate, astfel că la acest capitol se rețin drept declarative argumentele apărătorului cu referire la faptul că învinuirea este formală și nu este confirmată prin probe.

Audiind opiniile participanților la proces și cercetând suplimentar probele administrate de instanța de fond și apreciindu-le din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, călăuzindu-se de propria convingere, Colegiul penal conchide că, instanța de fond a stabilit corect starea de fapt, și anume COJUȘNEANU Alexandru ***** , a comis infracțiunea de „*coruperea activă*” adică *oferirea sau darea, personal sau prin mijlocitor, unei persoane publice sau unei persoane publice străine bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu*

i se cuvin, pentru aceasta sau pentru o altă persoană, pentru a îndeplini sau nu ori pentru a întârzia sau a grăbi îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale sau contrar acesteia, infracțiune prevăzută de art.325 alin.(1) Cod penal.

Cu referire la motivele invocate de apelant, precum că prima instanță a adoptat soluția incorectă de condamnare a inculpatului or acesta urma să fie achitat de sub învinuirea adusă, pe motiv că materialele cauzei penale nu conțin nici o probă pertinentă și concludentă care ar demonstra vinovăția acestuia, Colegiul penal constată că prima instanță nu a comis careva erori de fapt care ar impune casarea sentinței adoptate în partea recunoașterii vinovăției inculpatului COJUȘNEANU Alexandru ***** în comiterea infracțiunii prevăzute de art.325 alin.(1) Cod penal și în mod legal și întemeiat a fost stabilită și individualizată pedeapsa aplicată ultimului învinuit în comiterea infracțiunii imputate.

Instanța de apel consideră că aceste afirmații ale inculpatului reprezintă opinia subiectivă a părții apărării or, prima instanță în sentința sa corect și justificat și-a motivat soluția sub aspectul recunoașterii vinovăției inculpatului COJUȘNEANU Alexandru ***** în comiterea infracțiunii prevăzută la art.325 alin.(1) Cod penal, luând în considerație probele administrate legal de către organul de urmărire penală și cercetate în ședința de judecată la prezenta cauză penală, cu respectarea prevederilor art.100 alin.(4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art.101 Cod de procedură penală, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, și ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului în comiterea faptei și prezența în acțiunile lui a elementelor infracțiunii incriminate.

Argumentele expuse de instanța de fond și motivele din sentință referitor la recunoașterea vinovăției inculpatului pentru a evita repetări inutile, instanța de apel le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct.37 a hotărârii sale în *Cauza Albert vs. România din 16.02.2010*, statuează că art.6 par. 1 din Convenție, deși obligația instanței să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs. Olanda, 19 aprilie 1994, pct.61*), cu toate acestea proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fie examinat chestiunile esențiale supusă atenției sale.

9. Prin justificarea probelor cercetate, Colegiul determină ca fiind dovedită vinovăția inculpatului COJUȘNEANU Alexandru ***** în comiterea infracțiunii pentru care a fost deferiți justiției.

Inculpatul COJUȘNEANU Alexandru ** fiind audiat în ședința de judecată în instanța de apel, a comunicat că i-a spus lui GORINCIOI Romeo că a dat vameșului 400 euro, dar de fapt, nu i-a dat vameșului această sumă, dar a zis asta șefului său cu gândul că-i va putea deconta. Recunoaște doar faptul că i-a spus lui GORINCIOI că ar fi dat această sumă de bani, pe când nu a făcut-o.***

Inculpatul COJUȘNEANU Alexandru ** fiind audiat în ședința de judecată în instanța de fond, a comunicat că vina în comiterea infracțiunii imputate nu o recunoaște. La 12 septembrie 2016 pleca de la Paris, fiind șofer pe autocarul cu n/î ***** ce aparținea lui GORINCIOI Romeo, patronul SRL „*****”. La trecerea frontierei Leușeni-Albița au fost***

depistate în autocar niște aparate electrocasnice. Colaboratul vamal s-a apropiat și i-a spus că au o mașină de spălat, o hotă și una de bucătărie ce costau scump, erau transmise de fiul domnului GORINCIOI. La început a citit codul mărfii de pe tichet, a mers vameșul să verifice prețul pentru devamare și după asta i-a spus că aceste bunuri trebuie devamate la prețul de 800 de euro. L-a telefonat pe domnul GORINCIOI și l-a anunțat suma devamării, până la urma înțelesese că marfa nu trebuia să fie nouă, dar folosită, fapt despre ce i-a comunicat colaboratorului vamal, care i-a solicitat să deschidă cutiile. La deschiderea acestora s-a depistat că bunurile într-adevăr erau uzate, aveau zgârieturi și nu erau împachetate de fabrică. Erau doi șoferi care aveau dreptul de a aduce în țară bunuri, el și CRUDU Ruslan, devamarea căroră să nu depășească 300 de euro pentru fiecare. Până la urma așa și a ieșit din vamă, deoarece s-a depistat că bunurile nu sunt noi, fiind îndeplinite declarații în acest sens. Intenționat i-a spus lui GORINCIOI Romeo că ar fi achitat 400 de euro, deoarece acesta îi amăgea la salariu și nu le achita suma promisă, însă nu s-a gândit că ar putea fi trași la răspundere și colaboratorii vamali. Această tactică se practica de către șoferi, mai ales când nu se achita salariul. Nu-l cunoștea pe inspectorul vamal, nu intenționa și nu i-a propus, despre bani a vorbit doar cu GORINCIOI Romeo. În timpul rutei un șofer se ocupă de marfă, iar al doilea de pașapoartele pasagerilor, era prezent atunci CRUDU Ruslan, care a auzit discuția cu colaboratorii vamali. Discuția cu GORINCIOI Romeo nu a avut loc în prezența colaboratorului vamal. Când a dat declarații la CNA, a inventat că ar fi transmis colaboratorului vamal whisky, pur și simplu a mințit, nu a dat nicio sticlă, așa i s-a spus să declare. Activează în cadrul SRL „*****” de aproximativ 6-7 ani, inițial era în relații bune cu șeful GORINCIOI Romeo, care mai apoi s-au înrăutățit.

Fiind audiat suplimentar, inculpatul COJUȘNEANU Alexandru a mai declarat că, în timpul urmăririi penale a fost apărat de către un avocat ales de el, care a fost prezent la toate etapele în care a dat declarații. Nu a avut plângeri față de procurorul care l-a interogat, erau doi procurori, unul dintre ei era doamna PLEȘCA, iar când a ieșit în hol era procurorul RUDEI Lilian, care i-a zis că va sta la pușcărie și astfel, procurorii i-au spus ce anume declarații să dea. Nu-și amintește de câte ori a dat declarații. Pe tot parcursul procesului a fost asistat de avocat, careva plângeri pe acțiunile organului de urmărire penală nu a depus. Nu a declarat anterior versiunea pe care a comunicat-o judecătorului, deoarece nu a știut că dosarul va ajunge în instanța de judecată, a crezut că totul se va termina la urmărirea penală, nu a dorit ca GORINCIOI Romeo să cunoască despre cele ce a făcut. În timpul călătoriilor GORINCOI Romeo le dădea bani, însă nu-și amintește ce sumă le-a dat atunci. Când revin în țară, se scrie pe o foaie simplă cheltuielile, se anexează bonurile pentru motorină și altele. Atunci suma de 400 de euro a indicat-o la cheltuieli, de regulă restul banilor ce rămân se restituie la oficiu, patronului. Niciodată nu i-a solicitat lui GORINCIOI Romeo să-i restituie suma de 400 de euro.

*10. Indiferent de faptul că inculpatul COJUȘNEANU Alexandru *****, în cadrul ședinței de în instanța de fond și apel nu au recunoscut vinovăția, săvârșirea infracțiunii incriminate este dovedită prin următoarele probe administrate, cercetate de către instanța de fond, cercetate suplimentar și verificate în ședința instanței de apel, care sunt pertinente, concludente, utile și veridice și coroborează între ele și anume:*

Fiind audiat în ședința de judecată în instanța de fond, martorul CRUDU Ruslan, care fiind preîntâmpinat de răspundere penală pentru darea declarațiilor false sau refuzul de a da careva declarații, a comunicat că nu este rudă cu inculpatul, au fost colegi de muncă, lucrând împreună la SRL „Prosper-Trans”. Atunci când aveau nevoie de șofer îl chemau și făcea ruta Bălți-Paris, în compania „*****” cu autocarul ***** marca *****. Cursele respective le făcea cu șoferii, printre care era și Alexandru COJUȘNEANU. Era doar șofer și nu avea tangență cu persoanele responsabile, cu care interacționau doar șoferul principal și șeful. În legătură cu tehnica electrică, nu știe exact cum a fost adusă și nu își amintește detalii, nu a asistat la discuțiile inculpatului cu colaboratorii vamali. Nu a auzit careva discuții telefonice, consultări dintre COJUȘNEANU Alexandru și șef, doar că vorbeau că au trecut frontiera vamală. Nu-și amintește cine a deschis compartimentul unde se deținea tehnica, de regulă șoferii îl deschid. Nu a văzut ca inculpatul să transmită bani colaboratorilor vamali, după traversarea frontierei acesta nu i-a comunicat că ar fi transmis mijloace bănești, transportau o mașină de spălat și o hotă, nu știe dacă era nouă. Deja ulterior a aflat că au avut neplăceri în legătură cu aceste bunuri. Nu-și amintește numele vreunui colaborator de poliție, au staționat aproximativ 40 minute-o oră, nu a fost un caz diferit.

Fiind audiat în ședința de judecată în instanța de fond, martorul GORINCIOI Romeo, care fiind preîntâmpinat de răspundere penală pentru darea declarațiilor false sau refuzul de a da careva declarații, a comunicat că, îl cunoaște pe COJUȘNEANU Alexandru de aproximativ 5-7 ani, 5 ani au activat într-o echipă. În anul 2016 activa în calitate de șofer și administrator al rutei Chișinău-Paris. Inculpatul a activat în funcție de șofer 5 ani, iar fiul său 3 ani și se ocupau cu transportarea coletelor clienților, precum și a pasagerilor. Într-o zi din septembrie 2016, dimineața, l-a sunat pe numărul telefon *****din vama Leușeni și i-a spus că vameșul cere să devameze bunurile din autocar, anume mașina de spălat, cuptorul cu microunde incorporabil și o hotă, care nu erau noi, dar erau în stare bună. Inculpatul nu a spus numele vameșului și atunci i-a recomandat să le devameze, deoarece pe drum oricum sunt controale, însă Alexandru COJUȘNEANU a insistat poate se înțeleg cu colaboratul vamal. Când inculpatul a ajuns acasă i-a spus că s-a clarificat cu colaboratul vamal, achitându-i 400 de euro, însă nu l-a crezut, deoarece la început pe telefon îi spunea că va achita 500 de euro, ulterior deja i-a spus că 400. Bunurile nu trebuiau devamate, ele arătau bine însă nu erau noi, marfa a ajuns la Chișinău și nu a prezentat acte de devamare. Unele din acele bunuri îi aparțineau lui, iar altele unui verișor, ele nu trebuiau devamate, COJUȘNEANU Alexandru a vrut să însușească acești bani, însă nu i-a reușit. Nu poate spune exact valoarea bunurilor transportate, aproximativ valorau 300 de euro, deoarece nu erau noi. Chiar și dacă inculpatul a achitat, e pierderea lui, nu i-a transmis acești bani, deși i-a cerut.

11. *Vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art.325 alin.(1) Cod penal a mai fost demonstrată și prin următoarele mijloace materiale de probă administrate în cadrul urmăririi penale, cercetate în cadrul cercetării judecătorești și verificate în cadrul ședinței instanței de apel:*

- Procesul-verbal de consemnare a măsurii speciale de investigații din 01 noiembrie 2016 (f.d. 31-51), prin care au fost interceptate convorbirile telefonice dintre Romeo

GORINCOI și Alexandru COJUȘNEANU. Astfel, la 12 septembrie 2016 GORINCOI Romeo a avut discuții telefonice cu COJUȘNEANU Alexandru la orele 04:57:58, 05:06:09, 05:19:45, iar la ora 11:03:11 GORINCOI Romei a avut o discuție telefonică cu finul acestuia. Acest proces verbal, cu anexe, probează faptul transmiterii de către inculpat a sumei 400 de euro inspectorului vamal pentru favorizarea trecerii mărfurilor, fără achitarea taxelor vamale.

- **actele ce conțin informația din baza de date a Serviciului Vamal, aferentă scrisorii Serviciului Vamal nr. 28/07-17792 din 16 noiembrie 2016**, cu privire la traversările frontierei de stat de mijloacele de transport și graficele de serviciu ale angajaților Postului vamal Leușeni și Sculeni, remisă la demersul DGUP a CNA nr. 03/44-5402 din 07 noiembrie 2016, prin care se confirmă faptul autorizării de către inspectorul vamal Ion BOTNARU a trecerii frontierei de stat a autocarului de marca „*****” *****cu n/î ***** la 12 septembrie 2016 ora 04:59, șofer fiind Alexandru COJUȘNEANU , fără a fi încasate careva drepturi de import;

- **actele aferente scrisorii DGA a CNA nr. 15/4962 din 14 noiembrie 2016**, ce conțin informația aferentă traversării frontierei de către mijloacele de transport, remisă la demersul DGUP a CNA nr. 03/44-5443 din 09 noiembrie 2016, prin care se confirmă faptul trecerii la 12 septembrie 2016 ora 04:38, direcția intrare, a frontierei de stat a autocarului de marca „*****” *****cu n/î ***** șofer fiind Alexandru COJUȘNEANU (f.d. 52-60).

12. În continuare, prin prisma art.24 alin.(3) Cod de procedură penală, care prevede că *„părțile participante la judecarea cauzei au drepturi egale, fiind investite de legea procesuală penală cu posibilități egale pentru susținerea pozițiilor lor*, instanța de apel atestă că partea apărării, în susținerea poziției sale a solicitat cercetarea probelor examinate în instanța de fond.

13. Subsumând circumstanțele factuale prezentate anterior, Colegiul, analizând declarațiile inculpatului, precum și probele administrate pe parcursul urmăririi penale, cercetate în ședința de judecată și verificate în instanța de apel, apreciind fiecare probă din perspectiva pertinentei, concludenței, veridicității și utilității, și având în vedere coroborarea tuturor probelor în ansamblu, reține că, dincolo de orice dubiu rezonabil, vinovăția inculpatului COJUȘNEANU Alexandru ***** în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.325 alin.(1) Cod penal, a fost pe deplin dovedită.

La pronunțarea sentinței, instanța de fond a stabilit corect circumstanțele de fapt și de drept și a tras în mod justificat concluzia că inculpatul a săvârșit infracțiunea imputată. Aceasta a rezultat din analiza totalității probelor acumulate în cauză, care au fost corect apreciate conform prevederilor art.101 Cod de procedură penală, respectiv în ceea ce privește relevanța, concludența, veridicitatea și utilitatea fiecărei probe, precum și coroborarea acestora în ansamblu. În aceste condiții, nu există temei pentru o reanalizare a probelor, instanța de apel fiind în totalitate solidară cu concluziile instanței de fond privind evaluarea probelor care au stat la baza sentinței de condamnare.

Față de lucrul judecat de primă instanță, Colegiul penal constată o motivare amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor

prezentate de părți în raport cu fapta incriminată prin rechizitoriu inculpaților, astfel fiind în corespundere cu exigențele articolului 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale. Potrivit jurisprudenței CEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. În cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță. (*Garcia Ruis contra Spaniei, Helle contra Finlandei*). Astfel, Colegiul penal preia argumentarea vinovăției primei instanțe și constată temeinicia acesteia.

Conform art.6 alin.(1) Cod penal, *persoana este supusă răspunderii penale și pedepsei penale numai pentru fapte săvârșite cu vinovăție*.

Astfel, Colegiul penal în conformitate cu prevederile art.27 Cod de procedură penală, *verificând probele administrate prin prisma prevederilor art.95 Cod de procedură penală, adică din punct de vedere a admisibilității lor, le apreciază ca fiind pertinente, concludente și utile, ori în ședință nu s-au stabilit circumstanțe care să indice la admiterea a careva încălcări esențiale, ce ar determina neadmiterea lor*. Așadar, conform prevederilor art.99 Cod de procedură penală, *„alin.(1) în procesul penal, probatoriul constă în invocarea de probe și propunerea de probe, admiterea și administrarea lor în scopul constatării circumstanțelor care au importanță pentru cauză. Alin.(2) probele administrate se verifică și se apreciază de către organul de urmărire penală sau instanță”*.

Din economia rigorilor art.101 alin.(1) și (4) Cod de procedură penală, *fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Alin.(4) instanța de judecată este obligată să pună la baza hotărârii sale numai acele probe la a căror cercetare au avut acces toate părțile în egală măsură și să motiveze în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate”*.

Colegiul penal, audiind participanții la proces și verificând, prin prisma art.101 Cod de procedură penală, probele administrate la etapa urmăririi penale, cercetarea judecătorească în prima instanță și verificate în instanța de apel, constată că instanța de fond a stabilit corect situația de fapt, atribuind faptelor reținute în sarcina inculpaților încadrarea juridică corespunzătoare. Astfel, s-a reținut comiterea de către inculpatul COJUȘNEANU Alexandru *****, a infracțiunii de „*corupere activă*” – *adică oferirea sau darea, personal sau prin mijlocitor, unei persoane publice sau unei persoane publice străine bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, ce nu i se cuvin, pentru aceasta sau pentru o altă persoană, pentru a îndeplini sau nu ori pentru a întârzia sau a grăbi îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale sau contrar acesteia*, alcătuind, în ansamblu, o infracțiune prevăzută de art.325 alin.(1) Cod penal.

Colegiul penal reține că declarațiile apărării privind nevinovăția inculpatului sunt contrazise de totalitatea probelor pertinente, concludente, utile și veridice, administrate și cercetate în ședința de judecată, respectiv declarațiile martorilor și cumulul de probe cercetate. Aceste probe coroborează între ele și demonstrează, fără dubiu rezonabil, vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate. Iar nerecunoașterea vinei de

către inculpat este apreciată de instanța de apel ca o metodă de apărare și constituie un drept garantat de art.66 Cod de procedură penală și art.6 CEDO. Persoana care deține calitatea de inculpat pe parcursul procesului penal nu poate fi urmărită pentru depunerea declarațiilor false sau refuzul de a face declarații, iar aceasta nu poate constitui o circumstanță agravantă la stabilirea pedepsei.

Analizând solicitarea apărării privind emiterea unei sentințe de achitare în privința inculpatului COJUȘNEANU Alexandru ***** învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art.325 alin.(1) Cod penal, Colegiul penal constată că această solicitare nu și-a găsit confirmarea la judecarea apelului declarat, lipsind temeiuri pentru implicarea instanței de apel în sensul casării Sentinței contestate în partea constatării vinovăției inculpatului.

În acest sens, Colegiul penal apreciază că declarațiile martorilor audiați în ședința instanței de fond sunt consecutive, logice și se coroborează atât între ele, cât și cu celelalte probe de pe dosar. În lipsa unor circumstanțe care să pună la îndoială credibilitatea acestora, instanța le apreciază ca veridice și, respectiv, admisibile.

Totodată, instanța de apel a apreciat critic declarațiile inculpatului COJUȘNEANU Alexandru ***** calificându-le drept neveridice și depuse cu scopul evitării răspunderii penale, deoarece se contrazic cu întregul sistem de probe administrate în instanța de fond, care infirmă în totalitate versiunea inculpatului. Faptul că acesta nu a recunoscut vinovăția la nici o etapă a procesului penal nu constituie temei de achitare, nerecunoașterea vinovăției fiind un drept al inculpatului, dar nu o circumstanță care determină soluția de achitare.

În consecință, Colegiul penal reține că informațiile obținute atât în faza urmăririi penale, cât și din declarațiile martorilor în instanță, coroborate cu celelalte mijloace materiale de probă, nu infirmă concluziile instanței privind vinovăția inculpatului și existența faptei. Aceste probe nu generează alte versiuni sau inadvertențe care să pună la îndoială responsabilitatea penală, fiind apreciate în ansamblu, alături de celelalte probe, fără a fi considerate decisive în sensul infirmării vinovăției.

Sub acest auspiciu, Colegiul mai susține că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a menționat că, deși articolul 6 § 1 din Convenție garantează dreptul la un proces echitabil, acesta nu stabilește reguli privind admisibilitatea probelor, problemă care trebuie să fie reglementată în primul rând de dreptul național (*Lhermitte v. Belgia [MC]*, 29 noiembrie 2016, § 83), or atunci când Curtea Europeană verifică încălcări ale procedurii de administrare a probelor, ea constată modul în care această încălcare afectează caracterul echitabil al întregii proceduri (*Bykov v. Rusia [MC]*, 10 martie 2009, § 89, *Prade v. Germania*, 3 martie 2016, §33, *Dimitrov și Momin v. Bulgaria*, 7 iunie 2018, § 51, 62).

Suplimentar, la aspectul informațiilor oferite de către inculpat cu ocazia audierii sale în calitate de bănuit și învinuit, instanța de apel mai precizează că aprecierea unor declarații ale unui acuzat în cadrul unui proces penal reprezintă o importanță deosebită. Din alt punct de vedere însă, dacă bănuitul, învinuitul sau inculpatul ascunde realitatea, prin necoroborarea declarațiilor sale mincinoase cu alte probe administrate și contrare acestora, organul judiciar poate sesiza reaua sa credință, apreciind că declarația lui nu face decât să confirme dovezile care-i indică vinovăția sau cel puțin reprezintă o metodă de apărare în cazul răspunderii penale pentru săvârșirea unei infracțiuni grave.

14. În acest sens Colegiul ține să menționeze faptul că în corespundere cu art.51 Cod penal, *temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârșită, iar componența infracțiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale. Răspunderii penale este supusă numai persoana vinovată de săvârșirea infracțiunii prevăzute de legea penală. Articolul 52 alin.(1) Cod penal, stipulează că se consideră componență a infracțiunii totalitatea semnelor obiective și subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracțiune concretă.*

În corespundere cu art.113 alin.(2) Cod penal, *calificarea oficială a infracțiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală și de către judecători.*

În concordanță cu dispoziția art.325 alin.(1) Cod de procedură penală, *judicarea cauzei în prima instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu, care trebuie să corespundă cu strictetea dispoziției art.281 alin.(2) Cod de procedură penală, iar din conținutul alin.(2) al aceleiași norme din Cod de procedură penală, modificarea învinuirii în instanța de judecată se admite dacă prin aceasta nu se agravează situația inculpatului și nu se lezează dreptul lui la apărare.*

Instanța de apel remarcă că, în privința inculpatului a fost pornită urmărirea penală și derulată cu respectarea legislației procesual penale în vigoare, respectiv în contextul art.6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, instanța de apel a constatat că lui COJUȘNEANU Alexandru ***** i-a fost adusă la cunoștință atât natura și cauza acuzației în materie penală, cât și probele pe care se fundamentează aceasta, inclusiv într-o limbă accesibilă acestuia, cu participarea apărătorului.

Totodată instanța de judecată este obligată, prin prisma prevederilor art.384 alin.(3) Cod de procedură penală că *la emiterea sentinței aceasta să fie legală, întemeiată și motivată.* Relevante în acest sens sunt și prevederile art.6 al CEDO și anume dreptul la un proces echitabil la care se atribuie și faptul că hotărârea pronunțată într-o cauză urmează a fi motivată.

La adoptarea sentinței instanța de judecată potrivit prevederile art.385 alin.(1) pct.1-4) Cod de procedură penală, trebuie să soluționeze următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate: *1) dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul; 2) dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat; 3) dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea; 4) dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni.*

Totodată conform art.389 Cod de procedură penală, *sentința de condamnarea se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată. Sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri sau, în mod exclusiv ori în principal, pe declarațiile martorilor depuse în timpul urmăririi penale și citite în instanța de judecată în absența lor.* Instanța de judecată, și-a bazat constatările pe probele verbale și în scris prezentate și în analiza faptului dacă acuzațiile sunt bine justificate standardul de dovadă este acel al „în afara dubiilor rezonabile”.

15. Cu referire la învinuirea formulată în privința lui COJUȘNEANU Alexandru *** privind comiterea infracțiunii prevăzută de art.325 alin.(1) Cod penal, Colegiul penal reține următoarele:**

Astfel, examinând elementele constitutive ale infracțiunii imputate inculpatului prin prisma normei art.325 alin.(1) Cod penal, instanța de apel constată că, *obiectul juridic special* infracțiunii supuse analizei îl formează relațiile sociale cu privire la buna desfășurare a activității de serviciu în sfera publică, care este incompatibilă cu săvârșirea unor fapte de corupere a persoanelor publice sau a persoanelor publice străine.

Obiectul material sau *imaterial* al acestei infracțiuni îl reprezintă remunerația ilicită. Aceasta se exprimă în bunurile, serviciile, privilegiile sau avantajele, sub orice formă, ce nu i se cuvin persoanei publice.

Prin „*bunuri*„, se are în vedere, printre altele: semnele bănești autentice, valorile mobiliare de stat autentice alte titluri de valoare.

La caz, *obiectul material* al infracțiunii constă remunerația ilicită, exprimată prin bunuri semne bănești, în suma de 400 euro (care conform cursului valutar stabilit de către Banca Națională, la data de 12 septembrie 2016, era echivalentul a 8 912 lei).

Latura obiectivă, a infracțiunii analizate constă în fapta prejudiciabilă care se exprimă în acțiunea de promisiune, oferire sau dare, personal sau prin mijlocitor, unei persoane publice servicii, privilegii sau, sub orice formă, ce nu i se cuvin persoanei publice sau pentru o altă persoană. Astfel, acțiunea prejudiciabilă cunoaște trei modalități normative cu caracter alternativ: promisiunea, oferirea și darea.

În speță, inculpatului COJUȘNEANU Alexandru ***** i se incriminează modalitatea normativă oferirea și darea personal unei persoane publice bunuri ce nu i se cuvin.

În acest sens, Colegiul reține că latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art.325 alin.(1) Cod penal este realizată prin acțiunea inculpatului COJUȘNEANU Alexandru ***** de oferire și dare personală a unor bunuri ce nu se cuvin unei persoane publice, și anume inspectorului vamal din cadrul Postului vamal Leușeni, în scopul favorizării traversării frontierei de stat fără aplicarea corespunzătoare a regimului vamal.

Instanța de apel constată că existența acțiunii prejudiciabile rezultă din ansamblul probelor administrate și cercetate în cauză, apreciate în coroborare, și anume: declarațiile martorului GORINCIOI Romeo, conținutul convorbirilor telefonice interceptate între inculpat și martor, precum și informațiile oficiale remise de Serviciul Vamal privind traversarea frontierei de stat de către autocarul condus de inculpat și lipsa încasării drepturilor de import aferente bunurilor transportate.

Din probele cercetate rezultă că, la data de 12 septembrie 2016, inculpatul, aflându-se în exercitarea atribuțiilor de șofer al autocarului de rută internațională, a inițiat și realizat transmiterea sumei de 400 euro inspectorului vamal, pentru ca acesta să nu întreprindă acțiunile prevăzute de lege privind controlul vamal deplin și încasarea plăților obligatorii aferente bunurilor introduse pe teritoriul Republicii Moldova.

În acest sens, Colegiul reține că întrunirea laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art.325 alin.(1) Cod penal este demonstrată prin totalitatea probelor administrate și cercetate în cauză, care confirmă acțiunea de oferire și dare a remunerației ilicite unei persoane

publice pentru favorizarea trecerii bunurilor peste frontiera vamală fără achitarea drepturilor de import.

Astfel, martorul GORINCIOI Romeo, audiat în ședința de judecată, a declarat că inculpatul COJUȘNEANU Alexandru ***** l-a telefonat din vama Leușeni și i-a comunicat că „vameșul cere să devameze bunurile din autocar”, iar ulterior inculpatul „*a insistat poate se înțeleg cu colaboratorul vamal*”. Totodată, martorul a declarat că după *traversarea frontierei inculpatul i-a comunicat că „s-a clarificat cu colaboratorul vamal, achitându-i 400 de euro”*.

Aceste declarații se coroborează cu procesul-verbal de consemnare a măsurii speciale de investigații din 01 noiembrie 2016, prin care au fost interceptate convorbirile telefonice dintre GORINCIOI Romeo și COJUȘNEANU Alexandru, purtate la data de 12 septembrie 2016, convorbiri care confirmă existența discuțiilor privind soluționarea situației create în postul vamal și remiterea sumei de bani pentru favorizarea trecerii bunurilor fără achitarea taxelor vamale.

*12.09.2016 cu începere de la ora 04:57:58, CDR 2196/16, Mapa C3-777-16(l), unde abonatul cu numărul ***** (GORINCIOI Romeo) a avut o discuție telefonică cu abonatul care utilizează numărul ***** (șofer autocar pe nume COJUȘNEANU Alexandru).*

GR - GORINCIOI Romeo

CA – COJUȘNEANU Alexandru

GR-Da! Alo!

CA - Buna dimineața!

GR - Zdarova!

CA - Uite-i care-i fișca, aștea țe socotit pe aștea, șo zis că în casă 800.

GR - Di și?

CA - Ei di și? Și so dus amuia sus, wăi este așa și așa și s-o dus și nu cred că o so eie. Îl știe pe moștu, dar pe tine nu te știe, o zis să se statuie da nu,

GR -800 Euro wăi Sașa?

CA - Da! Dapă o mașincă e o mie și ceva, una-i o mie, una-i șase sute și ceva, ”Miele”.

GR - Apă o mașincă e o mie și ceva, dapă ce lalte și?

CA - Ce lalte tot, una-i o mie, una-i șase sute.

GR - Și?

CA - Și nu știu, so dus să se stăruie, dar nu găsește pi șeful de tură, nul găsește. Văd că vine înapoi.

GR- Cu să-i bag în piz... mamei lor!

CA - Să fost aișea și de dat jos aișea undeva, era altă treabă, di-o luat cu altul.

GR - Eiii, să chișă, să chișă!

CA - A?

GR - Să chișă, să chișă, dapă chiar așa devamare!

CA - Ap iam zis, el no luat nici pașapoartele, îi zic e greu cu facturile, le-aduc ucrainenii, nu știu cum. Dacă ceva mă suni, gîndește-te, iaca el vine, i-am zis că nu vreu să te sun la ora asta.

*12.09.2016 cu începere de la ora 05:06:09, CDR 2196/16, Mapa C3-777-16(I), unde abonatul cu numărul ***** (GORINCIOI Romeo) a avut o discuție telefonică cu abonatul care utilizează numărul ***** (șofer autocar pe nume COJUȘNEANU Alexandru).*

GR - GORINCIOI Romeo

CA - COJUSNEANU Alexandru

GR - Da Sașa!

CA - Roma, vre 500.

GR - Cum?

CA - 500 vre.

GR - Vama?

CA - Așa! O zis dacă de plătit trebuie 800, 795 amu o socotit.

GR - Da cine-i?

CA - Ei! Da, nu știu unul tîriar dar lo chemat pi șeful de tură și o vorbit cu dînsul, este și omul, fost contrabandist, este în smena asta, l-am văzut.

GR - Cîinele și?

CA - Cum?

GR - Care fost contrabandist? Cîinele?

CA - Da, da, da o fost. El e vameș amu. Și este și el în tura asta. El interbusul ni lo făcut o zis na, *dute și vorbește*.

GR - Adică pentru interbus o luat rubla, dar în afară de asta 500 vrea, da?

CA - Cum, cum?

GR - Pentru interbus o luat rubla, da?

CA - No luat nică, el ni-o scris pe hîrtie, nici no vrut să grăiască, o scris pe hîrtie și ni-o socotit la mașincă, iaca și trebuie legitim, 795, da dacă așa să ne înțelegem iaca așa. El o luat etichetele estea de la dînsele și li-o bătut în compiueter și ne arăta, el se uita în compiueter și eu mă uitam pe foaie și corespund codurile estea, știi? Șii de făcut?

GR - Și. de întors înapoi?

CA - Î?

GR - Și de întors înapoi?

CA - Era bine dacă veneai tu aișea și le puneam în mașină la tine, măcar ceva, ziceai că le dai în sat aișea. Era altă treabă. *Era mai ieftin*.

GR - Eii dapă și, mie îmi trebuie un cias devreme să ajung.

CA - Apă-i asta.

GR - Da dacă zici să le dai aișea în sat?

CA - Cum?

GR - Poate să iasă socrumiu. Eii da nu! Dacă ei so pus să rupă rubla!

CA - Da! Dacă țe zis așa apî.

GR - Da pe drum nu vor să lase nică pentru drum?

CA - Cum?

GR - Zic pentru drum no vor să lase nică?

CA - Eii dapă și te poți statui cu dînșii acolo așa? Eu le zic de poliție nu retrăi, cac bî noi rezolvăm întrebarea cu poliția, ei nu poliția, vama mobilă, și so dus și lo chemat pe șef, o grăit cu dînsul, și o zis iaca și. *Dă sî încerc să- i pun patru și cinci?*

GR - Eii și te joci la 50 Euro, și te joci?

CA - Cum?

GR -Dar trei nici vorba, da?

CA - Nu, nu. Eu am pus de odată două, el zice iale de aișea.

GR - Ei și dacă ne-om fu., cu dînșii?

CA -Și așa-i corect. Așeia care o adus-o cine o luat-o, acolo? Așeia tot e o mie și ceva, pentru doctor, ori pentru cine-i așeia?

GR - Da!

CA -Iacă așeia tot e scumpă.

GR -Da așa cât o zis, 800?

CA -Da, 795 în casă.

GR -Tăt da?

CA -Da! Da să mergi la varianta asta tot tu pierzi, și te faci rău cu dînșii, nu? Și te gîndești? Ori nu mai ești? Alo!

GR -Da! Sunt wăi Sașa. Și mă gîndesc, și mă gîndesc, ea ib...zii dacă, uite! **îți dau 50 pentru interbus și-ți dau 300 pentru aeste, dacă nu, dă să le devainăm.**

CA -Ei da și cîștigi să le devamăm?

GR -Ei da le fu... 500 la aeștea și dacă teor fu... în gît pe drum?

CA -Mai bine de încercat să lese vre-o 50 pentru drum, mai talcova așa, nu? Decît să mergi la asta, că aișea mai vii cu ceva șo să le dăie la devamare.

GR -Wăi o să le devamăm, o să le devamăm wăi!

CA -Cum?

GR -E jîrna tare Sașa! Deamă trei sute le dai la devamare și-o mai rămas și dute în na...

CA -Apă așa, o să dai opt la devamare, apă șii mai bun?

GR -Sașa! Trăsnește rublăraia asta în labă lora și Doamne ferește pe drum, apă cu ce mai papadești?

CA -Dapă aeste-s probleme lora dacă pe drum cu toate că ei știu cei pe drum.

GR -Eii eonecino. Ei dacă nu vor trista în labă să eie și 50 pentru interbus, e și le devamează Sașa și. Wăi iaca 50 pentru interbus și trista, dacă nu dă să facem devamarea.

CA -Wăi! Dapă să zic aeste și să ies aișea la Cioara, să le dăm, nu, poate să le descărcăm, să-i zic așa ori cum? Să iasă socrutu, ori cum?

GR -Socrumiu, nici nu știu, are cu ce? Iaca uite, avem trista, îți dau trista și să am și de drum, îți dau trista pediseat de tăt, iaca 50 îți dau pentru interbus și trista, dacă nu, dă să-ți dau pentru interbus și dă să le devamăm. **CA -**Eu îi zic, dacă ceva, singur dă să vree să vorbească cu tine, nu?

GR -Eii da și să grăim prin telefon?

CA -Ei știi cum?

GR -Sașa. wăi! Zile iaca 50 pentru interbus îți dau, cîți oameni ai, 11?

CA -- Bun, hai că încerc, le pun în interbus și le duc șoi vede cior zice, da dacă nu.

GR -Da dacă nu, wăi dă să le devamăm că totdeauna ne ducem pe drum și să-ți dau eu trista și pe urmă să papadesc Doamne ferește, și? Dacă socoți așa.

CA -Hai!

*12.09.2016 cu începere de la ora 05:19:45, CDR 2196/16, Mapa C3-777-16(l), unde abonatul cu numărul ***** (GORINCIOI Romeo) a avut o discuție telefonică cu abonatul care utilizează numărul ***** (șofer autocar pe nume COJUȘNEANU Alexandru).*

GR - GORINCIOI Romeo

CA - COJUSNEANU Alexandru

GR - Da Sașa!

CA - El o zis zolotaia seredina, patru.

GR - Rid... bl..., da dacă pe drum bl..., dacă ceva, eu răspund?

CA - Eu l-am întrebat, știi șii pe drum? O zis că - nu știu.

GR - Vezi, dacă de fut... cu mintea, te strici cu dînșii bl...

CA - Apă asta-i!

GR - Papadești în rublă cât e..

CA - Da el o zis ca - eu nu bag mîna pînă la fund, da iaca și cu așela, și cu așela. *Și să-i duc?*

GR - Du-i bl..., da pe drum hu... znaiu?

CA - Bun! Elai ne pornim cu Doamne ajută!

*12.09.2016 cu începere de la ora 11:03:11, CDR 2196/16, Mapa C3-777-16(l), unde abonatul cu numărul ***** (GORINCIOI Romeo) a avut o discuție telefonică cu abonatul care utilizează numărul ***** (șinul).*

GR - GORINCIOI Romeo

ȘL - Șinul

ȘL - Da nanu!

GR - Șinu noroc!

ȘL - Buna!

GR - Ian ascultă repijor, wăi tu nu știi șis aeștea 10 ruble?

ȘL, - Âă ian uite așa! Îî și vreu să-ți spun, noi cînd scăpăm de datoriile estea a mele?

GR - Cum?

ȘL, - De datoriile estea a mele, cînd putem să scăpăm? Dacă putem?

GR - Âă la sfîrșitul lunii.

ȘL - La sfîrșitul lunii, da?

GR - jî.

ȘL - - înseamnă că mă gîndesc că dacă ceva ai să-i dai vreo două, trii mii lui Igor și șapte ai să le Ieși la tine, da? Cîi de văzut pînă la sfîrșitul lunii deamă dacă ai să ai și tu Iranii eștea, de asta și te întreb, dacă e ai? Aeștea care ți-am luat eu ție, sau nu ai? De afită și am vrut să te întreb.

GR - Wăi, a sî culegem. Eu am o vosimiorcă la tine, așa-i?

ȘL - Nu. tu ai la mine.

GR - Opt așa-i?

ȘL - Da. da, așa ceva, da.

GR - Și dacă trii li dau lui Igor, iesă că cincisprezece.

ȘL, - lî și am să mă stărui să caut ceva, capî de glușit, tăt depinde de tine, dacă tu nu ai

mai plătim o lună, procentele, știi tu? Sau nici nu știu.

GR - Ei da, trebuie, trebuie și?

ȘL, - De glușit știi trei sute euro îs bani, știi cum? înseamnă că vreo trii ai să-i dai lui Igor șiîi ne stăruim la sfârșitul lunii dacă ceva de glușit canalul ista.

GR - Aa, horoșo!

ȘL - Îi ai primit tăt acolo?

GR - Cum?

ȘL - Ai primit mașinca, tăt?

GR - Wăi, nu le-am văzut, mo sunat Sașa pe la vre-o patru din vamă, vaflîș.. vreu vreo cinci sute Euro pentru dînsele.

ȘL - la și-s de concin...

GR - Mai avem un "Miele" a lui un văr de al meu de uscat, deamă asta de spălat blidele și așeia, și șii cu voi debilelor, dacă nu, devamarea opt sute, apă devameazăle în pi... măte și gata. Da BI.. da mergi pe drum, da pe drum te anină și grăiești, deamă acolo, deamă e vorba de un plic de al tău, dacă să ieși ciotca să nui doară capul pe nimeni.

ȘL - A eb..

GR - Da vseo vopros ubit. Ai să-i zici lui Igor să mă sune?

ȘL - Da, da am să-i zic lui Igor să te sune și așî facem, așă.

GR - Aa. Deamă săptămîna asta a să șibă restul?

ȘL - Îi ca cînd, a din aeste din atenajeuri?

GR - Da!

ȘL - Ceva a să șibă, nu știu dacă a să șibă tăt, da ceva a să șibă.

GR - Ce-o mai rămas? Plita, hota și mașina de uscat.

ȘL - Uscat precis că o să șibă. în fine eu mă ocup adică cum.

GR - Șinu meu te rog și de alifonsul meu, te rog!

ȘL - Alifonsul tău ți-am spus că am scos totul în compiuter și iaca e la mine în mașină, lam luat azi dimineața, iaca amuș îs în randevuuri, încerc să trag o fugă în colo să-l duc.

GR - Îi, da ei no să-ț dăie altul, da?

ȘL - Nanu e trimis la reparație și în timp de 15 zile trebuie să ți-1 trimată înapoi dacă îl repară, dacă să nu să se fu.. încă și cu mintea, nu știu, el mo întreat o chicat jos? Wăi no chicat jos și pu.., îl transmite și văd și zice ii. **GR** - Îi, ia eb..., bun.

ȘL - Și zici?

GR - Bun, bun zic.

ȘL - A sî vedem, a sî vedem și-a să zică aștea, eu știi i-am spus ce este și o zis davai o să-l trimitim și am să vedem, iar po liubomu, iar vreo 10 zile, iar ai să fii fără dînsul.

GR - Am înțeles, vseo blagadariu!

ȘL - Vseo! Hai ne auzim nanu!

GR - Davai!

*13.09.2016 cu începere de la ora 05:07:30, CDR 2196/16, Mapa C3-777-16(2), unde abonatul cu numărul *****(**GORINCIOI Romeo**) a avut o discuție telefonică cu abonatul care utilizează numărul *****(**șofer autocar pe nume Colea, identificat ca fiind COJUȘNEANU Nicolae**).*

GR - GORINCIOI Romeo

CN - COJUȘNEANU Nicolae

GR - Alo!

CN - Noroc!

GR - Zdarova!

CN - Ian ascultă! Ăăă hu... tăt vama asta Sculeni, degeaba am venit noi aici.

GR - A?

CN - Zic n-o trebuit să venim noi prin vama asta.

GR - De ce?

CN - Caroci, Serioja Chilaru o trimăs douăzeci și nouă.

GR-Și?

CN - Și ni li-o găsit în geantă.

GR - Cine?

CN - Vameșul.

GR - Care?

CN - Asta tânără, blondă.

GR - Român?

CN - Nu moldovenească.

GR - Și?

CN - Și o început să se daib.... că noi suntem, eu i-am zis că noi suntem trei, și cac bî câte zece la fiecare.

GR - Tu trebuie să-i declari Colea! Adică, tu nu i-ai ascuns.

CN - Eu nu i-am ascuns, dar e o zis că trebuie să-i scriu în declarație.

GR - Așă?

CN - Și nu i-am scris, sîm face probleme, cheamă ofițerul de urmărire penală, reține autobusul.

GR - Da și smenă? A cui e bl..?

CN - Cum o cheamă? Blondă e așaia.

GR - O știu. Cum o cheama bl..? Mititică, așa-i cu ochii albaștri?

CN - Da, da, da, da. Ce suni pe cineva?

GR -- Da șine-i șef de tură?

CN - Da șine-i șef de tură? (întreabă o altă persoană). Da nu știu, aici nu pricep nică!

GR - A?

CN - Nu pricep cine-i? Șii de făcut? Că oamenii așteaptă în partea cealaltă.

GR - Și le-ai zis că voi sunteți trii și aveți douăzeci și nouă? Da?

CN -Da!

GR - Nu aveți multe.

CN - Da, da și e o zis că uite cît avem, trebuie tăt de declarat tați banii care-i ai în buzunar, trebuie să-i declari. GR - Cît e ora? Cinci și ceva?

CN - Și aista vameșul, caroci o venit contrabandistul șela dacă îl știi? Așa-i înalt și vameșul îl întreabă și îi fu...? cînd ni faceu controlul știi? Și așa zice - îs oameni.

GR - Și-o zis?

CN - Cîs oameni. Hai vezi și apă mă suni, bun?

GR - Î,î.

CN-Hai!

*13.09.2016 cu începere de la ora 05:33:48, CDR 2196/16, Mapa C3-777-16(2), unde abonatul cu numărul *****(**GORINCIOI Romeo**) a avut o discuție telefonică cu abonatul care utilizează numărul *****(șofer autocar pe nume Colea, identificat ca fiind **COJUȘNEANU Nicolae**).*

GR - **GORINCIOI Romeo**

CN - **COJUȘNEANU Nicolae**

CN - Alo!

GR - Colea!

CN - Și? Ne-am lămurit gata.

GR - Ina o cheamă, da?

CN - Da e i matincă, ne-am lămurit.

GR - Da cum v-ați lămurit?

CN - Da ”dorogo”, ”trii”. Alo!

GR - Nu și dăi, dar.

CN - Și?

GR - Nu și dăi dar.

CN - N-am înțeles?

GR - Da di și i-ai dat?

CN - Cum di și să-i dău? O zis că arestează autobusul, cheamă anchetator. Să-i cer înapoi?

GR - Da-p cum!

CN - A?

GR - Da-p cum!

CN - Să-i zic că tu i-ai cerut?

GR - Zii că nu ești de acord!

CN - A?

GR - Zii că nu ești de acord.

CN - N-am înțeles?

GR - Zii că nu ești de acord, Colea!

CN - Așa și să-i zic?

GR - Da-p cum!

CN-Și?

GR - Avem, avem douăzeci și nouă, cari-s, cari-s nu se scriu, oral, care se declară oral.

CN - Să-ți dau să grăiești? Să-ți dau să grăiești?

GR -f. și cum chiz... măse i-ai scăpat rubla, ai scăpat rubla în mîină și amu?

CN - Să-ți dau să grăiești?

GR - Da no să-ți dăie banul înapoi

CN - Grăiești sau nu?

GR - Nu mai grăiesc.

CN - Grăiești sau nu? Hai!

13.09.2016 cu începere de la ora 05:36:45, CDR 2196/16, Mapa C3-777-16(2), unde abonatul cu numărul *****(**GORINCIOI Romeo**) a avut o discuție telefonică cu abonatul care utilizează numărul *****(șofer autocar pe nume Colea, identificat ca fiind **COJUȘNEANU Nicolae**).

GR - **GORINCIOI Romeo**

CN - **COJUȘNEANU Nicolae**

GR - Șii Colea?

CN - El zice că întoarce daa, pe urmă să nu șibă întrebări la dînsul.

GR - Da șine-i el îî?

CN - Da cum îl cheamă pe aista? (întrebă o altă persoană), Ion îl cheamă!

GR ~ **Ion?**

CN - **Da.**

GR - Și mai care? Și mai cum?

CN - Așă-i negruț și așeala-n albastru, așă-i cu părul sur, știi care-i în albastru, albastru deschis.

GR - Cum? Cum?

CN - Și aiștea care-n coftă albastră deschisă ei, îs contrabandiști sau ce? Apă-i cu părul sur așă-i. vezi că ii nici n-o spus, o dat declarațiile estea na scriți ce aveți și ne uităm. Eu nici nu le-am ascuns, erau la mine în geantă și s^ uitat și "vseo zaliot" tu și? Cî trebuie să scriți în declarație că aveți atâtea bani. O zis că pot să ai și o sută de euro că totdeauna trebuie săi scrii, că în declarație așă-i și scris.

GR - Wăi zece mii se declară oral. El te-o întrebat cîți bani ai? Dacă ai mai mult îi dai să scrie, Colea!

CN - Nu mo întrebat! Da șii? Unde se poate întrebarea asta de-o concretizat?

GR-Și?

CN - Cu zece mii? Că eu i-am zis de treaba asta și ea zice cî nu, se scrie.

GR - Nu se scrie, pîn-la zece mii se declară oral, și drept nu-ți face nică.

CN - Iaca așă am zis și noi pînîmî, cînd am scris declarațiile și cînd am dat declarațiile e o zis că se scrie tăt ce ai, tăt absolut. Și dacă are dreptate? Și noi amu ne daib... și facem pe urmă?

GR - Și facem Colea, parcă-i trece de prima zi.

CN - A?

GR - Ca cînd parca-i trece vama de prima zi.

CN - Dapă fix așă am zis și noi, că zece mii nu se declară și nu le-am scris că eram trii, și e vine și zice că nu, trebuie să ai și chiar o sută de euro să ai, tot trebui să-i scrii în declarație, că eu v-am dat declarații să scriți, că necunoașterea legii nuuu, nu te lipsește de răspundere, și arestează autobusul, cheamă anchetatorul de la Ungheni, confiscă banii, variante de aeste.

GR - Hu... tăt asta! Ca pi "șocolad"!

CN -A? și? Să-i las?

GR - Dute și!? Duceți-vă.

CN - Bun, hai "dawai"!

GR - Hai drum bun!

CN - Merci!

*13.09.2016 cu începere de la ora 05:49:42, CDR 2196/16, Mapa C3-777-16(2), unde abonatul cu numărul *****(**GORINCIOI Romeo**) a avut o discuție telefonică cu abonatul care utilizează numărul *****(**șofer autocar pe nume Colea, identificat ca fiind COJUȘNEANU Nicolae**).*

GR - GORINCIOI Romeo

CN - COJUȘNEANU Nicolae

GR' - Da Colean!

CN - Gata noi ne-am lămurit, una o întorso înapoi.

GR - Vaf.. bl..!

CN - A?

GR - Vaf..! tu trebuia să-i zici spui că asta-i din salariul meu!

CN - Eiii "conecino". Eu i-am zis că tu făcea-i bulbuci șii ei o zis cî gata, dacă Roma face bulbuci a să șibă probleme, ian nu mai trebuie, chemăm anchetatorul și eu i-am zis că nu, cî lasă așa cum este, șapoi el o venit șo adus înapoi.

GR - A a! hai Colean "dawai" drum bun!

CN - "Dawai!

Astfel, *în cadrul convorbirii telefonice din 12.09.2016, ora 04:57:58*, inculpatul îl informează pe **GORINCIOI Romeo** despre faptul că funcționarii vamali au evaluat bunurile transportate și au stabilit obligația achitării taxelor vamale în sumă de aproximativ 800 euro, declarând expres: „**aeștea țe socotit pe aeștea, șo zis că în casă 800**”, precum și „**o mașincă e o mie și ceva, una-i o mie, una-i șase sute**”. Tot în cadrul aceleiași discuții, inculpatul comunică faptul că se poartă discuții informale cu funcționarii vamali pentru evitarea procedurii legale de devamare, menționând că persoana respectivă „**so dus să se stăruie**”.

Ulterior, *în cadrul convorbirii din 12.09.2016, ora 05:06:09*, inculpatul comunică direct suma pretinsă pentru „**înțelegerea**” cu colaboratorii vamali, declarând: „**Roma, vre 500**”, iar la întrebarea lui **GORINCIOI „Vama?”**, inculpatul confirmă expres: „**Așa!**”. În continuarea discuției, inculpatul explică modalitatea în care funcționarii vamali au calculat oficial suma drepturilor vamale, însă concomitent au propus o soluție alternativă ilicită, afirmând: „**795 amu o socotit**”, iar „**dacă așa să ne înțelegem iaca așa**”.

De asemenea, în aceeași convorbire, inculpatul confirmă caracterul ilicit al înțelegerii prin afirmațiile: „**Eu am pus de odată două, el zice iale de aișea**”, precum și „**Dă sî încerc să-i pun patru și cinci?**”, exprimări care relevă negocierea directă a cuantumului remunerației ilicite oferite funcționarului vamal.

Caracterul explicit al negocierii mitei rezultă și din reacția lui **GORINCIOI Romeo**, care afirmă: „**uite! îți dau 50 pentru interbus și-ți dau 300 pentru aeștea**”, iar ulterior: „**avem trista, îți dau trista pediseat de tăt**”. Aceste discuții demonstrează fără echivoc existența unor negocieri privind remiterea unor mijloace bănești funcționarilor vamali pentru a evita procedura legală de control și achitare a taxelor vamale.

Totodată, în cadrul convorbirii din 12.09.2016, ora 05:19:45, inculpatul comunică rezultatul negocierii, declarând expres: „***El o zis zolotaia seredina, patru***”, fapt ce confirmă acceptarea sumei de 400 euro ca remunerație ilicită pentru favorizarea traversării frontierei fără aplicarea corespunzătoare a regimului vamal.

Semnificativ este și faptul că inculpatul întreabă: „***Și să-i duc?***”, iar GORINCIOI răspunde: „***Du-i...***”, împrejurare care demonstrează acordul final privind remiterea sumei convenite.

În continuare, în cadrul convorbirii telefonice din 12.09.2016, ora 11:03:11, GORINCIOI Romeo relatează unei terțe persoane despre evenimentele produse în vamă, confirmând retrospectiv existența solicitării și transmiterii banilor, declarând: „***mo sunat Sasa pe la vre-o patru din vamă,.. vreu vreo cinci sute Euro pentru dînsele***”, precum și „***deamă e vorba de un plic de al tău, dacă să ieși ciotca să nui doară capul pe nimeni***”.

Prin urmare, conținutul convorbirilor interceptate demonstrează în mod direct existența unor negocieri privind remiterea unei sume de bani funcționarilor vamali, stabilirea cuantumului remunerației ilicite și acceptarea finală a sumei de 400 euro pentru favorizarea trecerii bunurilor peste frontiera vamală fără achitarea taxelor obligatorii, circumstanțe care confirmă întrunirea elementului material al laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art.325 alin.(1) Cod penal.

De asemenea, inculpatul însuși, fiind audiat în ședința de judecată, a recunoscut faptul că i-a comunicat lui GORINCIOI Romeo că ar fi transmis suma de 400 euro colaboratorului vamal, declarând expres că „***i-a spus lui GORINCIOI Romeo că a dat vameșului 400 euro***”. Chiar dacă ulterior inculpatul a susținut că această informație nu ar corespunde realității, instanța de apel apreciază critic această versiune de apărare, or ea este contrazisă prin ansamblul probelor administrate în cauză și prin conduita inculpatului imediat după traversarea frontierei.

Suplimentar, actele remise de Serviciul Vamal și anexate la materialele cauzei confirmă faptul că la data de 12 septembrie 2016, ora 04:59, autocarul de marca „*****” *****cu n/î ***** condus de inculpatul COJUȘNEANU Alexandru ***** , a traversat frontiera de stat prin Postul vamal Leușeni, controlul fiind efectuat de inspectorul vamal Ion BOTNARU, fără încasarea drepturilor de import aferente bunurilor transportate.

Totodată, informațiile conținute în actele aferente scrisorii DGA a CNA nr.15/4962 din 14 noiembrie 2016 confirmă traversarea frontierei de stat de către inculpat la data și ora indicate în învinuire, circumstanțe care corespund declarațiilor martorului și conținutului convorbirilor interceptate.

Prin urmare, coroborarea declarațiilor martorului GORINCIOI Romeo, a propriilor declarații ale inculpatului, a interceptărilor telefonice și a înscrisurilor oficiale emise de Serviciul Vamal demonstrează existența acțiunii de oferire și dare a remunerației ilicite unei persoane publice, în scopul favorizării trecerii bunurilor peste frontiera vamală fără achitarea taxelor obligatorii, fiind astfel întrunite semnele laturii obiective ale infracțiunii prevăzute de art.325 alin.(1) Cod penal.

Colegiul penal reține că infracțiunea prevăzută de art.325 alin.(1) Cod penal este una formală, fiind consumată din momentul oferirii sau dării remunerației ilicite, indiferent dacă

funcționarul public a realizat ori nu acțiunea solicitată și indiferent de producerea unor consecințe prejudiciabile materiale.

16. Totodată, instanța apreciază critic poziția inculpatului potrivit căreia acesta ar fi inventat remiterea mijloacelor bănești pentru a induce în eroare administratorul întreprinderii și a justifica pretinse cheltuieli, or această versiune este infirmată direct prin conținutul și desfășurarea convorbirilor telefonice interceptate în cadrul măsurilor speciale de investigații.

Astfel, din convorbirile purtate între inculpatul COJUȘNEANU Alexandru și martorul GORINCIOI Romeo rezultă că discuțiile *nu aveau un caracter unilateral sau fictiv*, ci ***reprezentau negocieri reale și succesive privind remiterea unei sume de bani colaboratorilor vamali pentru evitarea procedurii legale de devamare.***

În cadrul convorbirii telefonice din 12.09.2016, ora 05:06:09, inculpatul îl informează pe GORINCIOI Romeo despre faptul că funcționarii vamali solicită suma de 500 euro, declarând expres: „*Roma, vre 500*”, iar la întrebarea „*Vama?*”, acesta confirmă fără echivoc: „*Așa!*”. Ulterior, inculpatul explică modalitatea concretă de negociere cu funcționarii vamali, afirmând: „*Eu am pus de odată două, el zice iale de aișea*”, ceea ce demonstrează existența unei negocieri efective privind cuantumul sumei remise.

De asemenea, caracterul real al negocierii rezultă și din faptul că interlocutorii discută diferite variante concrete pentru evitarea achitării taxelor vamale, inclusiv posibilitatea scoaterii bunurilor din autocar ori „*înțelegerii*” cu funcționarii vamali. În acest sens, GORINCIOI Romeo afirmă: „*uite! îți dau 50 pentru interbus și-ți dau 300 pentru aeste*”, iar inculpatul răspunde: „***Hai că încerc***”.

Relevant este și faptul că în convorbirea ulterioară din 12.09.2016, ora 05:19:45, inculpatul comunică rezultatul final al negocierii, declarând: „***El o zis zolotaia seredina, patru***”, expresie prin care este indicată acceptarea sumei de 400 euro ca soluție de compromis pentru permiterea traversării frontierei fără aplicarea regimului vamal corespunzător.

În continuare, inculpatul întreabă explicit: „***Și să-i duc?***”, iar GORINCIOI Romeo îi răspunde: „***Du-i ...***”, confirmând acordul final privind remiterea banilor.

Colegiul penal reține că maniera spontană, succesivă și contextuală în care au fost purtate aceste convorbiri exclude caracterul simulat al discuțiilor și infirmă susținerile inculpatului potrivit cărora acesta ar fi inventat remiterea banilor exclusiv pentru a induce în eroare administratorul întreprinderii.

Mai mult, dacă într-adevăr remiterea banilor ar fi fost fictivă, nu se justifică existența unor negocieri repetate privind cuantumul sumei, discuțiile referitoare la modalitatea concretă de transmitere a banilor, evaluarea riscurilor controalelor ulterioare pe traseu și nici acceptarea finală a unei „*soluții de compromis*” de 400 euro.

Prin urmare, conținutul interceptărilor telefonice confirmă caracterul autentic al discuțiilor privind remiterea remunerației ilicite și infirmă versiunea defensivă a inculpatului referitoare la pretinsa simulare a unei mite inexistente.

Astfel, Colegiul concluzionează că acțiunile inculpatului întrunesc integral semnele laturii obiective ale infracțiunii de corupere activă, manifestate prin oferirea și darea unei remunerații ilicite unei persoane publice pentru neîndeplinirea corespunzătoare a obligațiilor de serviciu.

În acest sens, Colegiul reține că *oferirea* unei persoane publice de bunuri în sensul prevederilor art.325 alin.(1) Cod penal presupune acțiunea de transmitere unilaterală a unui avantaj necuvenit, în scopul determinării funcționarului public de a acționa sau a nu acționa în exercitarea atribuțiilor de serviciu, indiferent dacă acesta acceptă sau nu ulterior fapta sau dacă realizează ori nu actul solicitat de corupător.

La fel, Colegiul notează că darea, în sensul art.325 alin.(1) Cod penal, constituie remiterea, predarea efectivă a remunerației ilicite de către corupător către persoana publică sau persoana publică străină, acțiune care implică existența unui act de transmitere a bunului și corelativ, acceptarea acestuia de către funcționarul public. Pentru existența infracțiunii prevăzute la art.325 alin.(1) Cod penal în modalitatea de dare, nu are relevanță cui aparține inițiativa – coruptului sau corupătorului.

Raportând aceste exigențe legale la circumstanțele cauzei, Colegiul constată că elementul material al infracțiunii este dovedit prin ansamblul probelor administrate, în special prin conținutul convorbirilor telefonice interceptate, care evidențiază nu doar negocierea sumei de 400 euro, ci și confirmarea finală a transmiterii acesteia, exprimată prin comunicările inculpatului de tipul „*el o zis zolotaia seredina, patru*” și întrebarea „*și să-i duc?*”, urmată de acceptul interlocutorului „*du-i*”.

Aceste împrejurări, coroborate cu declarațiile martorului GORINCIOI Romeo, care confirmă că inculpatul i-a comunicat ulterior traversării frontierei că „*s-a clarificat cu colaboratorul vamal, achitându-i 400 de euro*”, demonstrează nu doar existența unei simple negocieri, ci finalizarea acesteia prin realizarea efectivă a remiterii sumei convenite.

Totodată, instanța de recurs reține că, în materia infracțiunilor de corupție, consumarea faptei are loc în momentul realizării acțiunii de dare, iar existența unor probe indirecte, precum interceptările telefonice coroborate cu declarațiile martorilor și datele obiective din dosar, este suficientă pentru stabilirea certă a elementului material, în lipsa unei probe directe care nu este obligatorie în această categorie de infracțiuni.

17. Colegiul penal reține că declarațiile inculpatului COJUȘNEANU Alexandru *****, date pe parcursul urmăririi penale și în ședințele de judecată, prezintă un caracter vădit oscilant, contradictoriu și necoroborat cu ansamblul probatoriului administrat în cauză, ceea ce le reduce semnificativ valoarea probantă.

Astfel, inițial, inculpatul a susținut existența a *unei unități de uz casnic*, ulterior, în fața instanței de judecată, a modificat substanțial versiunea, indicând existența a *trei unități de bunuri*, fără a oferi o explicație coerentă pentru această diferență esențială, de natură să influențeze inclusiv contextul vamal și pretinsa justificare a discuțiilor purtate.

În continuare, inculpatul a avansat o nouă versiune, potrivit căreia colaboratorul vamal ar fi fost „*mulțumit*” *cu o sticlă de whisky în valoare de aproximativ 400 lei*, versiune care nu a fost susținută de niciun mijloc de probă obiectiv și care este incompatibilă atât cu datele rezultate din interceptările convorbirilor telefonice, cât și cu declarațiile martorilor audiați în cauză.

Mai mult, în cadrul altor declarații, inculpatul a revenit asupra acestei versiuni, *negând complet orice formă de transmitere a unor bunuri sau sume de bani către persoanele publice* implicate, ceea ce evidențiază o schimbare radicală de poziție procesuală, fără existența unor elemente factuale noi care să justifice această modificare.

În ședința de judecată în instanța de fond și în instanța de apel, inculpatul a prezentat o altă ipoteză, potrivit căreia *suma de 400 euro ar fi fost însușită în mod unilateral în contul unor pretinse datorii salariale ale martorului GORINCIOI Romeo*, însă această susținere nu este confirmată de niciun alt mijloc de probă administrat în cauză. Din contra, martorul Crudu Ruslan, audiat în instanță, a declarat că nu are cunoștință despre existența unor rețineri salariale sau raporturi financiare de natura celor invocate de inculpat, ceea ce infirmă ipoteza unui pretins raport civil care ar justifica însușirea sumei.

Totodată, martorul GORINCIOI Romeo a arătat expres că, indiferent de modul în care inculpatul ar fi utilizat suma, aceasta nu i-a fost transmisă și nu a existat un acord privind o asemenea operațiune, declarații care contrazic direct afirmația inculpatului precum că suma ar fi fost „*trecută la cheltuieli*” și *ulterior restituită sau justificată contabil*.

Prin urmare, analiza comparativă a declarațiilor inculpatului relevă lipsa unei versiuni constante și coerente asupra faptelor, modificarea succesivă a explicațiilor în funcție de evoluția procesului, introducerea unor justificări succesive (bunuri electrocasnice cadou (whisky) inexistența faptei datorie salarială) I absența oricărui suport probator obiectiv pentru aceste versiuni. Acest comportament procesual denotă caracterul adaptiv al declarațiilor inculpatului, acestea fiind formulate în mod succesiv în încercarea de a corespunde probelor administrate, și nu în baza unei expuneri constante a unei stări de fapt reale.

În aceste condiții, declarațiile inculpatului nu pot fi reținute ca fiind credibile în sine, ele urmând a fi apreciate exclusiv prin coroborare cu celelalte probe administrate, potrivit art.101 Cod de procedură penală, coroborare din care rezultă că versiunile acestuia sunt infirmate de ansamblul probatoriului obiectiv (interceptări, declarații martori și date din sistemul vamal).

18. Suplimentar, instanța de apel stabilește că este întrunită și condiția referitoare la calitatea *subiectului pasiv al infracțiunii*, și anume calitatea de persoană publică a lui Ion BOTNARU – coruptul în sensul art.325 alin.(1) Cod penal.

Astfel, din materialele cauzei rezultă că Ion BOTNARU deținea funcția de inspector vamal în cadrul Postului vamal Leușeni al Biroului vamal Leușeni, exercitând atribuții de serviciu în domeniul controlului vamal al mărfurilor și mijloacelor de transport care traversează frontiera de stat, precum și atribuții privind aplicarea regimului vamal și încasarea drepturilor de import.

Prin urmare, acesta se încadrează în categoria persoanelor publice în sensul prevederilor art.123 Cod penal, fiind o persoană care exercită permanent funcții de răspundere în cadrul unei autorități publice și care are competența de a influența direct modul de efectuare a controlului vamal.

În acest context, Colegiul reține că acțiunea inculpatului de oferire și pretinsă dare a sumei de 400 euro a fost îndreptată nemijlocit către un funcționar public aflat în exercițiul funcției, în legătură directă cu atribuțiile sale de serviciu, respectiv autorizarea sau neautorizarea trecerii bunurilor peste frontiera de stat și aplicarea regimului vamal corespunzător.

Prin urmare, este îndeplinită condiția referitoare la subiectul pasiv al infracțiunii de corupere activă, întrucât persoana vizată de acțiunea inculpatului avea calitatea de persoană publică și exercita atribuții oficiale susceptibile de a fi influențate prin fapta de corupere.

Respectiv, latura obiectivă este complet demonstrată prin probe materiale și înregistrări, care indică cu certitudine predarea efectivă a mijloacelor bănești.

Latura subiectivă a infracțiunii analizate se caracterizează prin intenție directă, inculpatul COJUȘNEANU Alexandru ***** conștientizând caracterul ilicit al faptei sale, prevăzând urmările acesteia și dorind în mod expres producerea lor.

În speța examinată, intenția inculpatului se evidențiază prin acțiunile sale directe de transmitere a remunerației ilicite către persoana publică Ion BOTNARU, în contextul exercitării atribuțiilor de serviciu ale acestuia în cadrul Postului vamal Leușeni, acțiune realizată cu scopul de a influența exercitarea funcției publice în sensul facilitării trecerii mijlocului de transport și a bunurilor peste frontiera de stat, fără respectarea procedurilor legale de control și fără achitarea taxelor vamale datorate.

Motivele infracțiunii se exprimă în năzuința făptuitorului de a obține un avantaj ilicit și de a asigura interesul material al propriei activități profesionale și al întreprinderii pe care o reprezenta, prin evitarea achitării obligațiilor vamale și prin crearea unei situații favorabile la traversarea frontierei de stat. Astfel, conduita inculpatului a fost determinată de interesul de a reduce costurile operațiunii de transport și de a facilita continuarea activității comerciale în condiții avantajoase, în detrimentul respectării regimului vamal.

Sub aspectul *scopului infracțiunii*, prevăzut de art.325 alin.(1) Cod penal, acesta este unul special, constând în determinarea persoanei publice de a îndeplini, a nu îndeplini, a întârzia sau a grăbi îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale sau contrar acesteia, în interesul corupătorului sau al persoanei pe care acesta o reprezintă.

În speță, scopul urmărit de inculpat a constat în determinarea inspectorului vamal Ion BOTNARU de a permite trecerea peste frontiera de stat a mijlocului de transport și a bunurilor transportate, fără efectuarea integrală a controlului vamal și fără achitarea drepturilor de import corespunzătoare, respectiv prin favorizarea unei treceri rapide și neconforme cu regimul legal de vămuire.

Acest scop rezultă nu doar din declarațiile martorilor și din circumstanțele faptei, ci și din conținutul convorbirilor telefonice interceptate, din care reiese preocuparea inculpatului de a „rezolva situația din vamă” prin intervenții neoficiale și de a obține o soluționare favorabilă a controlului, precum și din acțiunile efective de transmitere a sumei de 400 euro imediat anterior/în legătură cu finalizarea controlului vamal.

Totodată, potrivit jurisprudenței constante și prevederilor legale incidente, pentru atragerea răspunderii penale în temeiul art.325 alin. (1) Cod penal nu este necesară realizarea efectivă a scopului urmărit, fiind suficientă dovedirea faptului că făptuitorul a acționat cu intenția de a oferi sau de a da un avantaj patrimonial unei persoane publice pentru a o determina să acționeze în sensul dorit de corupător.

În acest sens, este relevant că elementul constitutiv al infracțiunii este realizat din momentul manifestării conduitei de oferire sau dare a remunerației ilicite, independent de producerea rezultatului urmărit asupra conduitei funcționarului public.

În speță, acest aspect se confirmă prin înregistrările audio și stenogramele convorbirilor telefonice purtate între inculpatul COJUȘNEANU Alexandru și martorul GORINCIOI Romeo, precum și prin procesul-verbal de consemnare a măsurilor speciale de investigații, din care rezultă că inculpatul a discutat în mod concret despre necesitatea achitării unei sume de bani în legătură cu situația creată în postul vamal Leușeni, respectiv despre „*rezolvarea*” controlului vamal și despre sumele care urmau a fi puse la dispoziție pentru facilitarea trecerii bunurilor peste frontieră.

Aceste discuții, purtate în proximitatea temporală a traversării frontierei de stat, relevă că transmiterea sumei de **400 euro** nu a avut un caracter întâmplător sau ulterior, ci a fost integrată într-un mecanism concret de influențare a activității funcționarului vamal, vizând obținerea unui rezultat favorabil în procedura de control vamal, respectiv permiterea trecerii mijlocului de transport și a bunurilor fără aplicarea integrală a regimului legal de vămuire.

Prin urmare, chiar în lipsa necesității dovedirii producerii efective a rezultatului urmărit, probele administrate confirmă fără echivoc existența intenției inculpatului de a influența exercitarea atribuțiilor de serviciu ale persoanei publice prin oferirea/darea unei remunerații ilicite, în scopul obținerii unui avantaj patrimonial și al facilitării operațiunii de transport peste frontieră.

Astfel, latura subiectivă a infracțiunii este complet demonstrată, iar intenția inculpatului de a săvârși fapta este clară și nediscutabilă, respingându-se cu temei declarațiile inculpatului privind lipsa intenției de a transmite bani sau presupusul caracter nepatrimonial al acestora.

Subiectul infracțiunii specificate la alin.(1) art.325 Cod penal este: 1) persoană fizică responsabilă, care la momentul comiterii faptei a atins vârsta de 16 ani, 2) persoana juridică (cu excepția autorității publice). Nu se cere ca subiectul să aibă vreo calitate specială.

În concluzie, în cadrul examinării circumstanțelor cazului și probatoriului administrat, a fost stabilită întrunirea tuturor elementelor infracțiunilor prevăzute de art.325 alin.(1) Cod penal în acțiunile lui COJUȘNEANU Alexandru și nu au fost stabilite circumstanțe care să înlăture caracterul penal al faptei, iar argumentele apărării cu privire la neîntrunirea semnelor componente de infracțiune prevăzută de art.325 Cod penal, se resping ca neîntemeiate din considerentele expuse supra.

19. *Argumentele apărării, în ansamblul lor, se întemeiază pe o interpretare selectivă a probatoriului și pe o încercare de a reduce fapta la o simplă discuție telefonică ori la o presupusă lipsă a predării efective a mijloacelor bănești.* O asemenea abordare nu poate fi reținută, întrucât contrazice atât logica probelor administrate, cât și standardul juridic de dovedire a infracțiunii prevăzute de art.325 alin.(1) Cod penal.

În primul rând, susținerea apărării potrivit căreia lipsa „*predării materiale directe*” a banilor ar exclude infracțiunea este eronată. Infracțiunea de corupere activă este una de pericol, iar legea penală sancționează nu doar rezultatul, ci și conduita de oferire, promisiune sau dare a avantajului necuvenit. În consecință, este suficientă dovedirea acțiunii de transmitere sau a intenției concretizate de a transmite remunerația ilicită, fără a fi necesar ca scopul urmărit să se fi realizat integral sau ca efectul să se fi produs în forma dorită de făptuitor.

În al doilea rând, probatoriul în cauză nu se limitează la simple discuții telefonice izolate, ci formează un ansamblu coerent de elemente coroborate: înregistrări audio, stenograme, date CDR și declarații martori. Acestea evidențiază nu doar existența unei discuții, ci și conținutul ei concret, referitor la suma de 400 euro, modalitatea transmiterii și contextul evitării achitării taxelor legale. Interpretarea izolată a fiecărui element, desprins din ansamblul probator, este contrară regulilor de apreciere a probelor.

În al treilea rând, declarațiile inculpatului sunt profund fluctuante și contradictorii, fapt care le reduce semnificativ credibilitatea. Acesta a avansat succesiv versiuni incompatibile: existența unei singure unități de bunuri, apoi trei unități, ulterior „cadou” (sticlă de whisky), apoi inexistența oricărei transmiteri, iar în final reținerea sumei de 400 euro ca pretinsă datorie salarială. Această evoluție contradictorie nu reflectă o explicație coerentă a faptelor, ci o încercare de adaptare a versiunii apărării la probele deja administrate.

În al patrulea rând, declarațiile martorilor invocați de apărare nu infirmă acuzația, ci dimpotrivă, o lasă necombătută pe fond. Martorul CRUDU Ruslan a confirmat lipsa implicării sale directe și a comunicării nemijlocite cu colaboratorii vamali, fără a exclude însă acțiunile inculpatului. La rândul său, martorul GORINCIOI Romeo nu neagă contextul discuțiilor privind achitarea sumelor și nici existența unei situații în care sume de bani au fost vehiculate în legătură cu procedura vamală, ci doar încearcă să reinterpreteze ulterior semnificația acestora. Niciuna dintre aceste depoziții nu înlătură coroborarea probelor tehnice.

La fel, interceptările telefonice și stenogramele au valoare probatorie directă în stabilirea laturii subiective și a conduitei infracționale, întrucât evidențiază existența unei înțelegeri prealabile și a discuțiilor privind suma de bani și finalitatea acesteia. Aceste probe nu sunt simple indicii, ci elemente obiective, obținute legal, care confirmă dinamica faptei și legătura dintre participanți.

Cu referire la argumentul privind presupusa lipsă de „*obiect material*” este nefondat. În materia coruperii active, obiectul material îl constituie mijloacele bănești sau alte avantaje oferite ori promise, iar existența infracțiunii nu este condiționată de păstrarea fizică a banilor la dosar, ci de dovedirea transmiterii sau oferirii acestora, inclusiv prin mijloace tehnice și coroborarea probelor indirecte.

Prin urmare, analiza integrată a întregului material probator demonstrează că versiunea apărării nu este susținută de probe obiective, ci contrazisă de acestea, iar argumentele invocate nu sunt de natură să înlătore concluzia privind existența faptei și vinovăția inculpatului.

20. Astfel, poziția inculpatului și a părții apărării Colegiul o apreciază ca fiind lipsită de suport factologic și logic, fiind făcută cu scopul de a evita răspunderea penală a inculpaților.

În analizarea cererii de apel, Colegiul constată că apărarea nu a invocat elemente concrete sau probe noi care să demonstreze ilegalitatea sau netemeinicia Sentinței Judecătorei Hâncești (sediul Central) nr. 1-368/18 din 23 decembrie 2020. Toate argumentele formulate în cererea de apel se limitează la trimiteri generale la norme de procedură penală și la jurisprudența CtEDO, fără a indica cu claritate cum fapta inculpaților ar fi fost neprobabilă sau nelegală.

Instanța de apel reține că, potrivit art.274 alin.(1) Cod procedură penală, urmărirea penală este inițiată și derulată doar atunci când există o bănuială rezonabilă privind săvârșirea infracțiunii, iar probele administrate au fost examinate în mod complet și legal în fața instanței de fond. În acest sens, Sentința Judecătorei Hâncești (sediul Central) a fost emisă pe baza probelor admise și evaluate legal, inclusiv declarațiile martorilor, procesele-verbale de ridicare și examinare a obiectelor, precum și alte mijloace probatorii pertinente.

În concluzie, Colegiul reține că argumentele formulate în cererea de apel nu aduc elemente noi sau suficiente care să infirme constatările instanței de fond, iar cererea de achitare a inculpaților pe baza lipsei elementelor infracțiunii se respinge ca fiind neîntemeiată.

Instanța de apel a apreciat în mod obiectiv probele administrate, evaluând utilitatea, veridicitatea și coroborarea declarațiilor martorilor cu cele ale inculpatului. Aceste declarații au fost confirmate și prin probele materiale ridicate și examinate în cadrul cercetărilor judecătorești, găsindu-și astfel o confirmare concretă în faptele documentate. Prin această evaluare, instanța de apel constată că probele reflectă acțiunile infracționale ale inculpatului și se coroborează cu alte elemente probatorii din dosar, evidențiind circumstanțele reale care au avut loc la data de 12 septembrie 2016.

În lumina considerațiilor relatate supra, Colegiul penal respinge alegațiile apărării privind emiterea unei sentințe de achitare în privința inculpatului COJUȘNEANU Alexandru or s-a stabilit cu certitudine vinovăția acestuia, în comiterea infracțiunii prevăzute de art.325 alin.(1) Cod penal. Mai mult ca atât, afirmațiile apărării au fost contraargumentate motivat prin concluzii întemeiate de către instanța de fond în textul sentinței contestate. Totodată, Colegiul penal menționează, că o astfel de eroare în cauza dată nu se constată, deoarece sentința instanței de fond este una argumentată inclusiv în raport cu susținerile verbale ale avocatului în ședința de judecată, astfel, instanța de apel consideră că, repronunțarea asupra argumentelor date nu poate duce la casarea sentinței contestate, or potrivit practicii CtEDO (*Coroi vs R. Moldova, 15.03.2011*), Curtea a specificat că, „ (...) este adevărat că decizia Curții de Apel a fost foarte succintă și doar a menținut hotărârea primei instanțe. Totuși, având în vedere faptul că fondul cauzei a fost examinat în mod corespunzător de către prima instanță și că hotărârea acesteia este motivată suficient, precum și având în vedere natura motivelor invocate de reclamant în cererea sa de recurs, Curtea nu consideră că respingerea recursului fără o motivare detaliată constituie o violare a cerințelor articolului 6 § 1 al CoEDO”.

În această ordine de idei, Colegiul menționează că, concluziile primei instanțe sunt motivate și argumentate din punct de vedere al temeiniciei și legalității, sub aspectul că, vinovăția inculpaților în săvârșirea infracțiunii imputate a fost dovedită în cadrul procesului penal, astfel faptele acestora, reținute prin Sentință, întrunesc elementele infracțiunii imputate.

Referitor la motivele invocate în cererea de apel precum că, „(...) sentința judecătorească este nefondată”, Colegiul penal menționează că, o astfel de eroare în cauza dată nu se constată, deoarece sentința instanței de fond este una argumentată inclusiv în raport cu susținerile verbale ale avocatului în ședința de judecată, care sunt identice cu

argumentele apelului declarat, totodată instanța de apel consideră că, repronunțarea asupra argumentelor apelului nu poate duce la casarea sentinței contestate.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art.6 din CEDO impune în sarcina instanței, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora, iar obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art.6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

La acest capitol Colegiul penal menționează că, sub aspectul situației de „*neîntrunire a elementelor infracțiunii*”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea).

Instanța de apel, respectând prevederile art.414 Cod de procedură penală, a supus unei verificări minuțioase toate probele administrate în cauză, le-a dat o apreciere justă, din punct de vedere al pertinentei și concludenței, și a conchis asupra vinovăției lui COJUȘNEANU Alexandru în comiterea infracțiunii prevăzute de art.325 alin.(1) Cod penal fiind stabilite toate elementele componente ale infracțiunii imputate inculpatului, inclusiv vinovăția acestuia, iar argumentele apărătorului, precum că partea acuzării nu a prezentat careva probe care ar confirma cu certitudine vinovăția inculpaților, sunt neîntemeiate și contravin actelor cauzei.

Din atare considerente, Colegiul penal menționează că, în cauza deferită judecării, nu au fost admise careva erori de către instanța de fond, iar alegațiile părții apărării și a inculpaților acest aspect sunt vădit nefondate, neavând nici un suport probator, iar toate probele prezentate și cercetate în mod legal au indicat la confirmarea vinovăției inculpaților în comiterea infracțiunii ce i se impută, și temei pentru casarea sentinței instanței de fond lipsește.

21. *Cu referire la alegațiile avocatului Alexandru BOT precum calitatea de bănuț lui COJUȘNEANU Alexandru ar fi fost înaintată contrar legii, Colegiul penal reține că, acestea au fost invocate în mod eronat și interpretate vădit contrar circumstanțelor, prin urmare Colegiul penal le respinge ca fiind neîntemeiate și pur declarative*

În acest sens, Colegiul remarcă că, în cauza diferită justiției urmează a se ține cont de raționamentele Curții Constituționale, expuse în Decizia de inadmisibilitate a sesizării nr. 20G-2018 privind excepția de neconstituționalitate a articolului 63 alin.(1) punctele 1)-3) și alin.(2) pct.3) Cod de procedură penală, prin care problema de drept abordată în conținutul sentinței contestate a fost soluționată, fiind instituită o practică unitară prin care legiuitorul în mod imperios arată care sunt modalitățile de recunoaștere a persoanei în calitate de bănuț

reglementate de articolul 63 alin.(1) Cod de procedură penală și se referă la conceptul de „acuzatie în materie penală” în sensul Convenției, și anume la „notificarea oficială, din partea autorității competente privind suspiciunea referitoare la comiterea unei fapte penale”.

Astfel, potrivit art.63 alin.(1) Cod de procedură penală, *bănuitul este persoana fizică față de care există anumite probe că a săvârșit o infracțiune până la punerea ei sub învinuire.*

În acest sens, faptul că nu este posibilă dobândirea calității oficiale de bănuित imediat ce organele de urmărire penală au fost sesizate cu privire la săvârșirea unei fapte penale de către una sau mai multe persoane reprezintă o garanție justificată de necesitatea protejării drepturilor persoanelor împotriva cărora a fost formulată o astfel de sesizare, pentru ca acestea să nu fie supuse unor acuzații penale fără o minimă verificare a susținerilor, din care să rezulte atât existența faptei și inexistența vre-unui caz care împiedică acordarea calității de bănuित și învinuit persoanei, cât și bănuiala rezonabilă că a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală.

Colegiul penal notează că, conform art.63 Cod de procedură penală, *persoana poate fi recunoscută în calitate de bănuित prin unul din următoarele acte procedurale, după caz: 1)procesul-verbal de reținere; 2)ordonanța sau încheierea de aplicare a unei măsuri preventive neprivative de libertate; 3)ordonanța de recunoaștere a persoanei în calitate de bănuित.*

Totodată, Colegiul conchide că, în sensul normei constituționale, recunoașterea calității de bănuित se aplică în interesul persoanei, pentru apărarea sa, persoana dobândind astfel drepturi suplimentare reglementate prin art.64 Cod de procedură penală, unul dintre care este *„să știe de ce este bănuित și, în legătură cu aceasta, imediat după reținere sau după ce i s-a adus la cunoștință hotărârea despre aplicarea măsurii preventive sau recunoașterea în calitate de bănuित, să fie informat în prezenta apărătorului, în limba pe care o înțelege, despre conținutul bănuielii și despre încadrarea juridică a faptelor infracționale de săvârșirea cărora este suspectat”.*

Subsecvent, conform prevederilor art.274 alin.(1) Cod de procedură penală *„organul de urmărire penală sau procurorul sesizat în modul prevăzut în art.262 și 273 dispune în termen de 45 de zile, prin ordonanță, începerea urmăririi penale în cazul în care, din cuprinsul actului de sesizare sau al actelor de constatare, rezultă o bănuială rezonabilă că a fost săvârșită o infracțiune”.*

Astfel, din cuprinsul normei citate, rezultă că pornirea urmăririi penale reprezintă momentul incipient al acestei etape a procesului, care are la bază doar o bănuială rezonabilă de comitere a unei infracțiuni și implică efectuarea ulterioară acțiuni de urmărire penală, în vederea stabilirii circumstanțelor cauzei, a confirmării sau a infirmării bănuielii despre săvârșirea infracțiunii și a identificării persoanelor vinovate de comiterea faptei incriminate de legea penală.

La acest capitol, instanța de recurs menționează că, potrivit prevederilor art.279 alin.(1) Cod de procedură penală *„[...] măsurile procesuale de constrângere sunt pasibile de realizare doar după pornirea urmăririi penale, dacă legea nu prevede altfel. În această ordine de idei, Colegiul penal consideră necesar de a reitera într-un mod sintetic dar foarte esențial că,*

potrivit prevederilor Codului de procedură penală, se face o distincție între etapa pornirii procesului penal și etapa pornirii urmăririi penale, ambele având particularități proprii.

Astfel, pentru a face lumină în speța dedusă judecătii este de subliniat că reieșind din art.1 alin.(1) Cod de procedură penală, prevede că - procesul penal se consideră început din momentul sesizării sau autosesizării organului competent despre pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni. De asemenea, conform art.274 alin.(1) Cod de procedură penală, rezultă că organul de urmărire penală sau procurorul sesizat în modul prevăzut în art.262 și art.273 Cod de procedură penală dispune în termen de 45 de zile, prin ordonanță, începerea urmăririi penale în cazul în care, din cuprinsul actului de sesizare sau al actelor de constatare, rezultă o bănuială rezonabilă că a fost săvârșită o infracțiune și nu există vreuna din circumstanțele care exclud urmărirea penală, informând despre aceasta persoana care a înaintat sesizarea sau organul respectiv.

În acest sens, se observă că, toate acțiunile procesuale care se desfășoară la etapa premergătoare urmăririi penale au un caracter concentrat asupra scopului de a stabili și confirma existența bănuiei rezonabile cu privire la săvârșirea unei infracțiuni și este circumscrisă termenului de 45 de zile de la momentul sesizării sau autosesizării organului de urmărire penală sau a procurorului. Astfel, pornind de la natura scopului acțiunilor la etapa premergătoare urmăririi penale, acestea se rezumă la constatarea faptei infracționale (*in rem*), însă nu și la formularea unei învinuiri în privința persoanei (*in personam*).

Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, ordonanța de pornire a urmăririi penale este unul dintre actele prin care persoanei îi este înaintată „acuzăția penală”.

Astfel, Colegiul penal remarcă că, conceptul de „acuzăție în materie penală” poate fi definit drept „notificarea oficială, din partea autorității competente, privind suspiciunea referitoare la comiterea unei fapte penale”, definiție care depinde, de asemenea, de existența sau absența unor repercusiuni importante asupra situației persoanei (*Hotărârea din 27 februarie 1980, pronunțată în Cauza Deweer împotriva Belgiei și Hotărârea din 15 iulie 1982, pronunțată în Cauza Eckle împotriva Germaniei*).

Totodată, Curtea a susținut în mod repetat că garanțiile articolului 6 se aplică din momentul în care o persoană este „acuzată”; poate fi o dată anterioară punerii în judecată a instanței de judecată, inclusiv cea a arestării, acuzației sau deschiderii anchetei preliminare.

Prin urmare, Colegiul penal constată că, deschiderea anchetei preliminare sau pornirea urmăririi penale poate fi considerată drept moment care marchează dobândirea calității de suspect doar în cazul în care în privința situației persoanei au existat anumite repercusiuni, materializate prin încălcarea drepturilor persoanei acuzate. Actele procedurale cum ar fi pornirea urmăririi penale, recunoașterea persoanei în calitate de bănuț, punerea persoanei sub învinuire sunt niște procedee legate de desfășurarea normală a urmăririi penale și, prin sine însăși, nu afectează drepturi sau libertăți constituționale. Acestea sunt niște măsuri procesuale prevăzute de lege, necesare într-o societate democratică, au un scop legitim de a asigura măsuri eficiente de luptă cu criminalitatea și acest scop este proporțional anumitor restricții care pot avea loc în cadrul desfășurării acțiunilor menționate.

În speță, instanța de apel constată că, COJUȘNEANU Alexandru a fost recunoscut în calitate de bănuț la data de 01.11.2016 , iar drepturile și obligațiile sale în calitate de bănuț i

s-au adus la cunoștință prin procesul-verbal din 01.11.2016 (respectiv în decurs de 5 zile din momentul de emiteră a ordonanței) (f.d.65,69-70 Vol. I).

Ordonanța de punere sub învinuire a fost adoptată față de COJUȘNEANU Alexandru la data de 02.11.2016, respectiv organul de urmărire penală nu a încălcat la caz termenul legal de a- l menține pe COJUȘNEANU Alexandru în calitate de bănuīt care a curs din momentul recunoașterii sale în calitate de bănuīt, dar nicidecum din data de 12.09.2016 când a fost efectuată prima acțiune de urmărire penală sau din data pornirii urmăririi penale.

Prin urmare, cu referire la alegațiile apărării privind pretinsa menținere ilegală a lui COJUȘNEANU Alexandru în calitate de bănuīt și consecința nulității actelor procesuale, Colegiul penal le apreciază ca fiind neîntemeiate și bazate pe o interpretare eronată a normelor de procedură penală.

În primul rând, susținerea potrivit căreia calitatea de bănuīt ar fi „încetat de drept” anterior datei de 01.11.2016 este lipsită de suport legal, întrucât art.63 Cod de procedură penală stabilește expres că dobândirea acestei calități se realizează exclusiv prin actele procedurale prevăzute de lege, iar nu prin simple interpretări retrospective ale momentului efectuării unor acțiuni de urmărire penală.

Or, în speță, din materialele cauzei rezultă fără echivoc că recunoașterea formală a lui COJUȘNEANU Alexandru în calitate de bănuīt a avut loc la data de 01.11.2016, prin procesul-verbal de reținere, întocmit în conformitate cu art.63 alin.(1) Cod de procedură penală. În acest sens, potrivit dispozițiilor legale, ***persoana poate fi recunoscută în calitate de bănuīt prin unul din următoarele acte procedurale: 1) procesul-verbal de reținere; 2) ordonanța sau încheierea de aplicare a unei măsuri preventive neprivative de libertate; 3) ordonanța de recunoaștere a persoanei în calitate de bănuīt.***

Prin urmare, emiterea procesului-verbal de reținere din 01.11.2016 constituie temeiul legal și momentul procesual de la care inculpatul a dobândit oficial calitatea de bănuīt, cu consecința aducerii la cunoștință a drepturilor prevăzute la art. 64 Cod de procedură penală.

Ulterior, la data de 02.11.2016, a fost emisă ordonanța de punere sub învinuire, respectiv în interiorul termenelor legale prevăzute de legislația procesual-penală, fără a se constata vreo încălcare a regimului juridic al menținerii calității de bănuīt.

Argumentul apărării, potrivit căruia prima acțiune de urmărire penală din 12.09.2016 ar echivala automat cu dobândirea calității de bănuīt, nu poate fi reținut. Simplul fapt al efectuării unor acțiuni speciale de investigație sau al existenței unor interceptări telefonice nu generează, per se, efectul juridic al recunoașterii persoanei în calitate de bănuīt, în lipsa unui act procedural expres prevăzut de art.63 alin.(1) Cod de procedură penală. A admite teza apărării ar echivala cu extinderea nepermisă a noțiunii de „bănuīt” dincolo de cadrul legal strict reglementat.

Totodată, Colegiul penal reține că efectuarea măsurilor speciale de investigație la etapa inițială a cauzei nu este condiționată de existența unei persoane determinate în calitate de bănuīt, acestea având caracter preponderent de identificare și verificare a circumstanțelor faptei. Astfel de măsuri pot fi dispuse tocmai în scopul stabilirii autorului infracțiunii și al confirmării sau infirmării bănuielii rezonabile, fără ca prin aceasta să se atribuie automat unei persoane calitatea procesuală de bănuīt.

În acest context, este esențial de subliniat că urmărirea penală a fost pornită *in rem*, adică în legătură cu fapta pretins infracțională, și nu *in personam*, nefiind individualizată de la acel moment o persoană concretă în privința căreia să fi fost formulată oficial o acuzație sau o bănuială determinată în sensul art.63 Cod de procedură penală.

Prin urmare, activitățile desfășurate la data de 12.09.2016, inclusiv interceptările și alte acțiuni speciale de investigație, reprezintă acte de verificare și documentare a faptei, iar nu acte de procedură prin care s-ar fi conferit inculpatului calitatea de bănuț. Calitatea procesuală de bănuț apare exclusiv prin unul dintre actele expres și limitativ prevăzute de lege, iar nu prin simple activități operative desfășurate în faza incipientă a procesului penal.

În consecință, susținerea apărării în sensul că dobândirea calității de bănuț ar rezulta automat din începerea acțiunilor de urmărire penală este neîntemeiată și contrară atât dispozițiilor art.63 Cod de procedură penală, cât și structurii fazelor procesului penal reglementate de lege.

De asemenea, interpretarea invocată de apărare, în sensul că termenul de menținere a calității de bănuț ar fi fost depășit, este în contradicție cu structura fazelor procesului penal, astfel cum este prevăzută de Codul de procedură penală, care distinge clar între etapa pornirii procesului penal (*in rem*) și etapa urmăririi penale împotriva unei persoane (*in personam*). Calitatea de bănuț nu poate fi prezumată retroactiv din simpla existență a unor acte de investigație prealabilă.

În plus, jurisprudența relevantă a Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului nu susține poziția apărării, întrucât aceasta confirmă că „acuzația în materie penală” presupune existența unei notificări oficiale sau a unui act cu efecte juridice concrete asupra situației persoanei, ceea ce în speță s-a realizat la data de 01.11.2016. Până la acest moment, nu poate fi reținută existența unei „acuzații penale” în sens procesual.

Prin urmare, nu se constată nicio încălcare a termenelor prevăzute de art.63 Cod de procedură penală, iar susținerile privind nulitatea absolută a actelor de urmărire penală sunt pur declarative, nefiind susținute de probatoriu și neîncadrându-se în ipotezele art.251 Cod de procedură penală, privind nulitatea absolută.

În consecință, Colegiul penal respinge aceste argumente ca fiind neîntemeiate, întrucât nu se confirmă existența vreunei încălcări procesuale esențiale de natură să afecteze legalitatea urmăririi penale sau a actelor subsecvente.

22. În continuare Colegiul reține că, la adoptarea sentinței și anume la individualizarea pedepsei penale, Colegiul penal notează că instanța de fond a respectat prevederile art.96, art.385 alin.(1) și art.394 alin.(1) și alin.(2) Cod de procedură penală, conform cărora instanța este obligată să indice în partea descriptivă a sentinței/deciziei care sânt circumstanțele care atenuază sau agravează răspunderea inculpatului, datele care caracterizează persoana inculpatului, precum și motivele soluției adoptate referitoare la stabilirea pedepsei sau la liberarea de pedeapsă penală.

Colegiul Penal reține că în baza art.61 Cod penal, (1) *Pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor.* (2) *Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi*

infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului incriminat prin rechizitoriu inculpatului, la caz, art.325 alin.(1) Cod penal, în baza căruia a fost condamnat.

Sub imperiul normelor enunțate, se reține, corectarea și reeducarea condamnaților constă în extirparea mobilurilor negative din conștiința lor, mobiluri care au determinat săvârșirea infracțiunii. O pedeapsa ineșitabilă poate fi doar un mijloc de reprimare cauzând noi suferințe, corespunzător aceasta nu-și poate atinge scopul de corectare și reeducare ci de generare a mobilurilor negative. Atingerea scopurilor pedepsei de corectare și reeducare a infractorului, de prevenire a săvârșirii noilor infracțiuni, atât din partea condamnatului, cât și din parte altor persoane, se realizează strict prin individualizarea ei.

Potrivit art.75 Cod penal, (1) Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni *i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod.* La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. (2) În cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea săvârșită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepțional și se aplică atunci când gravitatea infracțiunii și personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă și nu și-ar atinge scopul. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiuni, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată.

Luând ca bază aceste prevederi și soluționând chestiunea cu privire la vinovăția inculpatului, *de jure și de facto*, instanța de judecată urmează să constate dacă s-au confirmat sau nu temeiurile prevăzute de legea penală pentru a-l supune pe inculpat răspunderii penale și decide asupra cuantumului pedepsei care urmează a i se stabili.

Pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată corect, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, prevăzute de art.61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și în limitele fixate în partea specială a acestuia.

Colegiul consideră că principalele elemente de care judecătorul (sau completul de judecată), trebuie să țină seama de fiecare dată când soluționează cauza penală și când alege categoria de pedeapsă conform normelor generale prevăzute în art.62-71 Cod de procedură

penală, stabilind termenul și mărimea acesteia conform limitelor fixate în articolul respectiv al Părții speciale a Codului penal.

Limitele pedepsei, prevăzute în partea specială, sunt determinate de încadrarea juridică a faptei și reflectă gravitatea infracțiunii săvârșite. Gravitatea acesteia constă în modul și mijloacele de săvârșire a faptei și depinde de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmările produse sau care s-ar fi putut produce. Termenul pedepsei, în afară de gravitatea infracțiunii săvârșite, se stabilește având în vedere persoana celui vinovat, care include date privind gradul de dezvoltare psihică, situația materială, familială sau socială, prezența sau lipsa antecedentelor penale, comportamentul inculpatului până sau după săvârșirea infracțiunii.

Colegiul penal, verificând legalitatea individualizării pedepsei penale stabilite în privința inculpatului constată că, instanța de fond corect a individualizat pedeapsa penală și prin urmare a acordat deplină eficiență prevederilor art.6, 7, 61, 75 - 77 Cod penal, a ținut cont de scopul pedepsei penale, care urmărește restabilirea echității sociale, corectarea persoanei vinovate și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni și ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale acestuia.

Totodată, potrivit pct.22 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție cu privire la sentința judecătorească, se atrage atenția că, potrivit art.394 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța de judecată este obligată să motiveze: - stabilirea pedepsei cu închisoare, dacă sancțiunea legii penale prevede și alte categorii de pedepse mai ușoare; - aplicarea unei pedepse mai ușoare decât cea prevăzută de lege (art.79 alin.(1) Cod penal); - aplicarea condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei sau aplicarea altor categorii de liberare de pedeapsa penală, prevăzute în art.89 Cod penal, precum și a liberării de răspundere penală conform art.55 Cod penal.

În acest sens, Colegiul Penal reiterează și prevederile art.6 CEDO, dreptul la un proces echitabil la care se atribuie și faptul că hotărârea pronunțată într-o cauză urmează a fi motivată, inclusiv în partea stabilirii pedepsei, instanța trebuie să indice motivele pe care se fondează pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual (*H. c. Belgiei (1987)*).

23. Astfel, la stabilirea mărimii pedepsei instanța de judecată a ținut cont de gradul prejudiciabil al infracțiunii, contribuirea pedepsei la corectarea inculpatului, să o rețină de la comiterea unei noi infracțiuni, să dezvolte anumite calități de persoană ce ar respecta legea consideră că, corectarea și reeducarea inculpaților este posibilă doar prin menținerea pedepsei aplicate de către prima instanță.

Colegiul penal notează că, la data comiterii infracțiunii prevăzute de art.325 alin.(1) Cod penal, reprezintă o infracțiune gravă, concluzia rezultă din interpretarea sistemică a prevederilor art.325 alin.(1) și art.16 alin.(4) Cod penal. Or, în cursul cercetării judecătorești s-a stabilit cu certitudine că faptele imputate inculpaților, au fost comise în perioada 12 septembrie 2016, legea penală în vigoare, prevăzută de art.325 alin.(1) Cod penal, stabilind o pedeapsa sub formă închisoare de până la 6 ani cu amendă în mărime de la 2000 la 4000

unități convenționale, iar persoana juridică se pedepsește cu amendă în mărime de la 6000 la 10000 unități convenționale cu privarea de dreptul de a exercita o anumită activitate.

Reieșind din aceste circumstanțe, Colegiul constată că instanța de fond a stabilit pedeapsa pentru COJUȘNEANU Alexandru în limitele prevăzute de lege la data comiterii faptei.

Instanța de apel, notează că raționamentul care poate condiționa aplicarea pedepsei penale, are la origine inclusiv și personalitatea inculpatului și comportamentul acestuia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a acestora în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei față de infracțiune, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă, conduita bună, stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba pricinuită și comportarea sinceră în cursul procesului.

Prin urmare, la stabilirea pedepsei inculpatului COJUȘNEANU Alexandru, instanța de judecată, a ținut cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunilor incriminate, de faptul că inculpatul nu a fost anterior judecat, nu se află la evidența medicului narcolog sau psihiatru, este căsătorit, este angajat în câmpul muncii în funcție de șofer.

Totodată, în conformitate cu prevederile art.76 și art.77 Cod penal, instanța de judecată nu a reținut careva circumstanțe atenuante și agravante în privința inculpatului COJUȘNEANU Alexandru. Concomitent, temeiuri pentru liberarea inculpatului COJUȘNEANU Alexandru, de răspundere penală conform prevederilor art.53 Cod penal, nu au fost stabilite.

Astfel, instanța de judecată la individualizarea, stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului COJUȘNEANU Alexandru, a ținut cont de prevederile art.6, 7, 16, 61, 75, 76, 77, 78 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, care se atribuie la categoria infracțiuni grave prin prisma prevederilor art.16 Cod penal, de faptul că infracțiunea a fost săvârșită din intenție, de personalitatea inculpatului, de faptul că este la prima abatere de la lege, de gravitatea faptelor imputate, conduita inculpatului pe întreg parcursul urmăririi penale și cercetării judecătorești, atitudinea față de faptele comise, comportamentul care a permis instanței de a concluziona faptul că corectare și reeducarea acestuia este posibilă doar aplicându-i o pedeapsă penală sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, cu executarea acesteia prin prisma art.72 alin.(3) Cod penal ,în penitenciar de tip semiînchis.

Reieșind din faptul că dispoziția normei penale incriminate prevede aplicarea obligatorie și pedepsei penale și sub formă de amendă, instanța de judecată în mod întemeiat a aplicat inculpatului COJUȘNEANU Alexandru în calitate de pedeapsă și amendă în mărime de 2000 unități convenționale. Instanța de apel constată că pedeapsă privativă de libertate este una echitabilă la caz, care va atinge scopul legii penale de restabilire a echității sociale, corectare a condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

La fel Colegiul reține întemeiată soluția instanței de judecată privind aplicarea prevederilor art.90 Cod penal, or în accepțiunea instanței, categoria de pedeapsă aplicată lui COJUȘNEANU Alexandru sub formă de închisoare pe un termen de 2 (doi) ani cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis și cu suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoarea, pe termen de probațiune de 2 (doi) ani, va asigura pe deplin corectarea și reeducarea inculpatului, luând în considerație realizarea scopului

pedepsei penale ce ține de prevenirea comiterii altor infracțiuni atât de către inculpat, cât și de către alte persoane, or persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii legii în baza căreia persoana se declară vinovată.

La aplicarea art.90 Cod penal în privința inculpatului COJUȘNEANU Alexandru, instanța a ținut cont și de jurisprudența CtEDO, care, în cauza Varga și alții vs Ungaria (cererile nr. 14097/12, 45135/12, 73712/12, 34001/13, 44055/13, și 64586/13) din 10 martie 2015, a reiterat faptul că „soluția cea mai potrivită pentru problema supraaglomerării ar fi reducerea numărului de deținuți prin utilizarea mai frecventă a măsurilor punitive non-privative de libertate și minimizarea recurgerii la detenția preventivă”, amintind în acest scop Recomandările Comitetului de Miniștri, care invită statele să încurajeze procurorii și judecătorii de a folosi cât mai mult posibil alternativele la detenție, în scopul de a rezolva problema creșterea numărului deținuților în închisori (a se vedea în special Recomandarea nr R (99) 22 și Recomandarea Rec (2006) 13 a Comitetului de Miniștri).

Prin urmare, Colegiul reține că, instanța de fond și-a argumentat riguros soluția la acest capitol și a motivat hotărârea pronunțată, invocând motive clare din care considerent a ajuns la concluzia că aplicarea unei pedepse mai blânde sau mai aspre, nu va asigura atingerea scopului prevăzut la art.61 Cod penal. În acest context, instanța de fond a luat în considerație toate circumstanțele cauzei, *personalitatea inculpatului*, dar și *gravitatea infracțiuni săvârșite* și valența relațiilor sociale prejudiciate și a ajuns la soluția justificat de numire inculpatului COJUȘNEANU Alexandru a unei pedepse în formă de închisoare pe un termen de 2 ani cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 2 ani și cu amendă în mărime de 2000 unități convenționale ceea ce constituie 100 000 (una sută mii) lei.

24. Colegiul penal respinge ca neîntemeiat argumentul apărării privind pretinsa aplicare retroactivă a legii penale mai aspre la stabilirea amenzii.

În primul rând, susținerea potrivit căreia instanța de fond ar fi aplicat în mod nelegal majorarea unității convenționale nu corespunde cadrului normativ incident speței. Deși fapta imputată este plasată temporal la 12.09.2016, cuantumul amenzii nu se determină prin raportare la valoarea unității convenționale existentă la data comiterii faptei, ci la legea în vigoare la momentul soluționării cauzei, în măsura în care aceasta nu înrăutățește situația juridică a inculpatului *în sensul incriminării faptei*, ci doar operează asupra mecanismului tehnic de calcul al sancțiunii.

În al doilea rând, este esențial de subliniat că instanța de fond a aplicat valoarea unității convenționale de 50 lei, *valoare care era în vigoare la momentul examinării cauzei și pronunțării hotărârii*, respectiv **în perioada în care se realiza individualizarea concretă a pedepsei**. Prin urmare, nu se poate susține existența unei aplicări retroactive a legii mai aspre, întrucât instanța nu a modificat încadrarea juridică și nici limitele sancțiunii prevăzute de art.325 alin.(1) Cod penal, ci a operat în cadrul legal existent la data judecării cauzei.

Totodată, modificarea valorii unității convenționale nu reprezintă o normă de incriminare sau de agravare a răspunderii penale în sensul art.10 alin.(2) Cod penal, ci o reglementare cu caracter tehnico-juridic privind modalitatea de exprimare a amenzii. În consecință, principiul neretroactivității legii penale mai aspre nu este incident în mod direct

asupra mecanismului de calcul al unității convenționale, atâta timp cât nu se depășesc limitele sancțiunii prevăzute de legea penală aplicabilă infracțiunii.

În plus, chiar raportat la criteriul invocat de apărare, soluția instanței de fond nu generează o înrăutățire a situației juridice în mod nelegal, întrucât pedeapsa aplicată se încadrează în limitele prevăzute de sancțiunea art.325 alin.(1) Cod penal, iar stabilirea amenzii s-a realizat în conformitate cu regimul juridic în vigoare la data pronunțării sentinței, care este momentul relevant pentru individualizarea efectivă a pedepsei pecuniare.

Prin urmare, critica apărării se bazează pe o confuzie între momentul comiterii faptei și momentul stabilirii sancțiunii, precum și între norma de incriminare și norma tehnică de calcul a amenzii, motiv pentru care urmează a fi respinsă ca nefondată.

Colegiul penal subliniază că instanța de fond a fundamentat temeinic soluția adoptată, motivând clar de ce pedepsele aplicate sunt suficiente pentru atingerea scopului prevăzut de lege, inclusiv prevenirea comiterii unor infracțiuni viitoare, reeducarea inculpatului și protecția societății. În urma analizei comprehensive a circumstanțelor cauzei și a personalității inculpatului, Colegiul Penal constată că scopul legii penale privind corectarea și reeducarea inculpatului poate fi atins în mod adecvat prin menținerea pedepsei stabilite de instanța de fond.

În privința lui COJUȘNEANU Alexandru, pedeapsa sub formă de închisoare pe termen de 2 (doi) ani, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis și cu suspendarea condiționată pe termen de probă de 2 (doi) ani, completată de amenda de 2.000 unități convenționale (100.000 lei), este proporțională cu gravitatea infracțiunii și cu scopul prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni, precum și cu nevoia de corectare și reeducare a inculpatului. Aceasta permite inculpatului să dovedească capacitatea de a respecta legea pe perioada termenului de probă, consolidând încrederea acordată de instanță. Astfel, Colegiul Penal consideră că pedeapsa aplicată este echitabilă, proporțională și suficientă pentru atingerea scopului prevăzut de lege.

25. Concomitent, Colegiul penal reține că instanța de fond justificat a soluționat chestiunea ce ține de confiscarea specială și mijloacele materiale de probă, temei de a interveni în Sentință în această parte Colegiul nu a constatat.

26. Reieșind din circumstanțele indicate, Colegiul Penal în conformitate cu art.415 alin.(1) pct.1) lit.c) Cod de procedură penală, consideră necesar a respinge apelul declarat de avocatul Gheorghe IONAȘ în interesele inculpatului COJUȘNEANU Alexandru *****, împotriva Sentinței Judecătoreiei Hâncești (sediul Central) nr. 1-368/18 din 23 decembrie 2020, ca fiind nefondat, cu menținerea fără modificări a Sentinței contestate.

27. În conformitate cu prevederile art. art.415 alin.(1) pct.1), lit.c); și art.417-419 Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții de Apel Centru, -

D E C I D E:

Se respinge ca nefondat apelul declarat de avocatul Gheorghe IONAȘ în interesele inculpatului COJUȘNEANU Alexandru *****, împotriva Sentinței Judecătoreiei Hâncești (sediul Central) nr. 1-368/18 din 23 decembrie 2020, și se menține fără modificări Sentința atacată.

Decizia este executorie, însă poate fi supusă recursului la Curtea Supremă de Justiție a Republicii Moldova în termen de două luni de la data comunicării deciziei integrale.

**Președintele ședinței,
Judecătorul**

Eugeniu BEȘELEA

**Judecătorii
CAZACICOV**

Andrei

Vitalie BUDECI